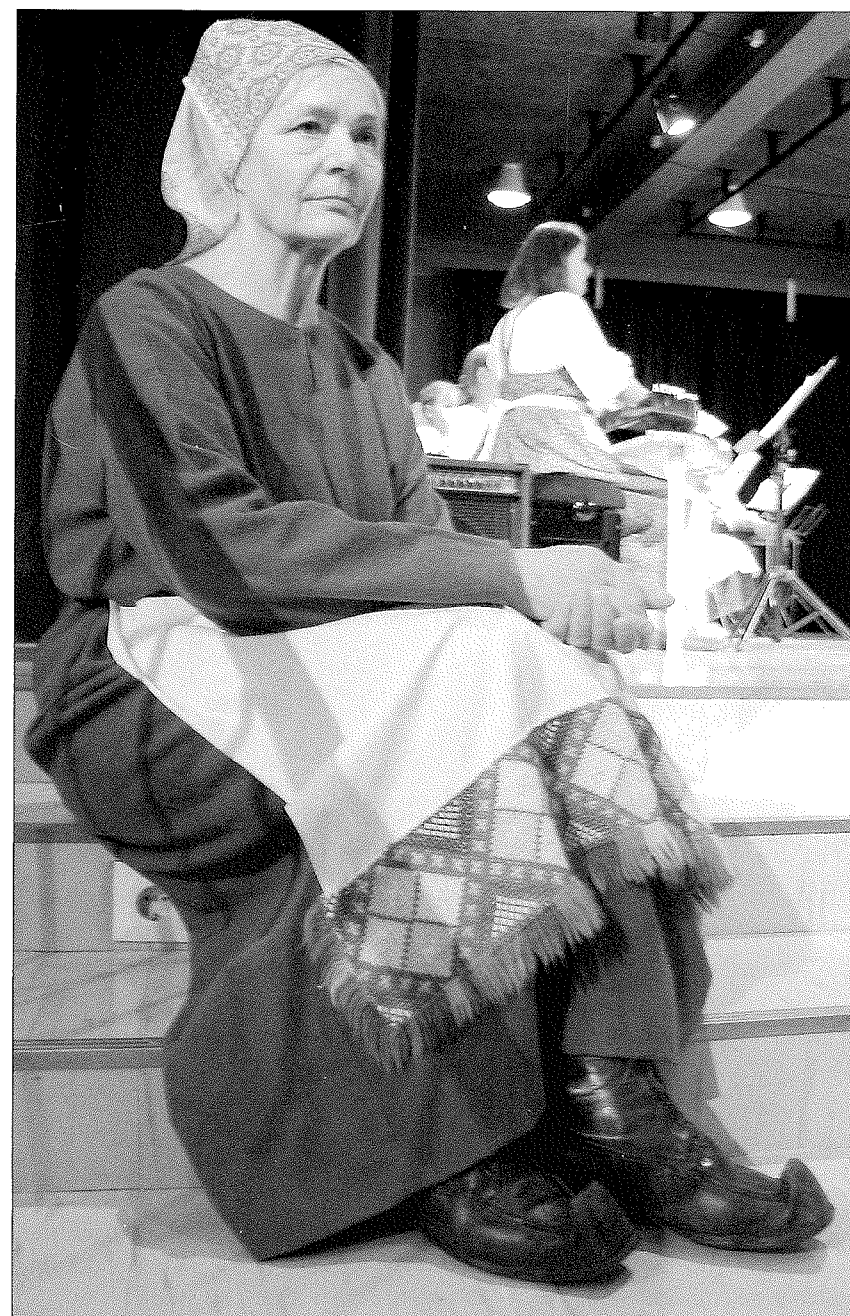
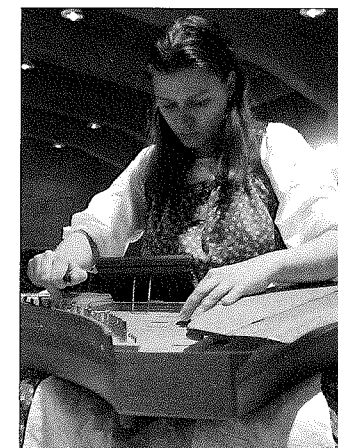

SUVANNON SEUTU

SAKKOLAN, METSÄPIRTIN JA
VUOKSELAN PITÄJÄLEHTI

Larin Parasken
muistovuosi
käynnistyi
Lempäälässä

SUVANNON YMPÄRISTÖN
KOTISEUTULEHTI

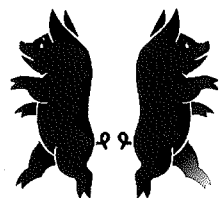

N:o 1 • 2004
HELMIKUU

SUVANNON SEUTU nro 1/04:

- * Larin Parasken runoperintö elää, s. 4 -5
- * Perinneyhdistys ErP6:n jalanjäljillä s. 6-7
- * Turkkisen turinat s. 8
- * Osallistu Virtuaali-Karjalan rakentamiseen vanhoilla valokuvilla, s. 9
- * Evakkotaipaleella 22 kuukautta Ilmajoki-Vesilahti-Pirkkala, s. 10-11
- * Kultakuumetta Australiasta s. 12
- * Saju-Ville, Sussu-Jussi ja Lopose Pekko, s. 13
- * Laatokka, Karjalan meri, s. 14-15
- * Vuoksela-Seuran toimintaa 2004, s.16
- * Vuokselan kesämatkoja ja tapahtumia, s.17
- * Arepyhä Vuokselan tapaan, s. 18
- * Virkin virkkeet, s. 19.
- * Metsäpirtti Seuran hallitus on samaa suurperhettä, s. 20
- * Joulupuuro maistui, s. 21
- * Jouluretkellä Viipurissa, s. 22
- * Metsäpirtin matkat kutsuvat, s. 23
- * Vuosia täyttäneitä, edesmenneitä ja valmistuneita, s. 24- 25.
- * Keitä kuvissa? s. 24.

**SAKKOLA-
JUHLAT
HUITTISISSA
sunnuntaina
1.8.2004.**

Kansikuvat

Larin Paraske-juhlassa Lempäälässä Outi Sané kanteleryhmineen säesti Larin Paraske-kavalkadia. Parasken roolin lausui Eeva Petäkoski.

Kuvat: Marjo Ristilä-Toikka

Metsäpirtin evakkoja Kauhajoella?

Aino Anttalaisen albumista on löytynyt vanha kuva, joka on tiettävästi otettu vuonna 1941 tai 1942 Kauhajoella Jokimäen kylässä. Kuva esittää evakkoja, joiden nimiä nyt kaivataan. Ystävälliset vastaukset Kalevi Hyytiälle, puh. 040 5022750 tai kalevi.hyytia@metsapirtti.net

PAUKUN
PALSTA

Kiitoksen aika

Juhlat on juhlittu ja joulut vietetty. Nyt on taas palattu arkeen. On kiitoksen aika. Joskus on mukava olla juhlien keskipisteenä huomion osoitusten kohteena. Tiedän hyvin, että merkkipäivien aikaan saa kuulla kovasti kehumisia, vaikka ne aina eivät olisi edes ansaittuja, mutta uskon, että saamani ylistyssanat tulivat sydäimestä ja niillä myös tarkoitettiin sitä, mitä sanottiin.

Kiitos vaimolleni lämpimästä maljapuheesta. On vaimolla ja lapsilla varmasti ollut minussa kestämistä tämän Karjalahulluuteni vuoksi.

Aika usein koen itsekin, kuten vaimoni sanoi, että olen keväisin ja kesäisin kävelevä Karjalanmatkatoimisto. Mut-

ta teen sen kaiken mielelläni. Kesäloimat pitää usein sovittaa Sakkola juhlat ja Karjalan matkat huomioon ottaen. Lisäksi kirjalliset harrastukseni ja sukututkimus vievät perheeltä valitettavan paljon yhteistä aikaa.

Kiitos Isälleni, että jaksoit tulla juhliini. Ilman Isän karjalaisia juuria en olisi se, mitä nykyään olen. Kiitos sisarelle- ni ja veljelleni asiantuntevasta lahjavallinnasta ja erityisesti haluan kiittää veljeäni seikkaperäisestä ja hauska puheesta.

Kiitos kaikille teille, jotka muistitte minua merkkipäivänäni. Kiitos sukulaisille, ystäville, naapureille, työtovereille. Kiitos teille sakkolalaisille ja kaikille karjalaisjärjestöjen edustajille.

Erityiskiitoksen juhlilleni osallistumisesta haluan lopuksi osoittaa Sakkola säätiön perustajajäsenelle Yrjö Raaskalle, jonka kanssa Karjalan asioista keskustellessamme yli 40 vuoden ikäero ei tunnu missään.

Hannu J. Paukku
Sakkola-Säätiön
valtuuskunnan puheenjohtaja
Harjatie 5, 32210 LOIMAA
p. 02-7628152
GSM 0500-741296
hannu.paukku@punkalaidun.fi

PAUKKUJEN SUKUMATKA

Paukkujen sukuseura järjestää 10.-13.6.2004 sukumatkan Karjalan kannakselle, Sakkolaan, Metsäpirttiin, Rautuun ja mahdollisesti ympäristökuntiin, mikäli jonkun juuret ovat sieltä.

Tavoitteena on järjestää kaikille mahdollisuus tutustua suvun entisiin asuinsijoihin ja sen lisäksi teemme tutustumismatkan Konevitsan luostari- saarelle. Ohjelma määräytyy osanottajien toiveiden mukaan.

Matkan hinta ei ole vielä tarkkaan tiedossa, mutta yleensä se on ollut siinä 230-250 euron tienoilla riippuen osanottajien määrästä.

Matkalle voi ilmoittautua muitakin kuin Paukun sukuun kuuluvia, mutta matka tehdään Paukkujen ehdoilla.

Tiedustelut ja ilmoittautuminen sukutoimikunnan puheenjohtaja:
Hannu J. Paukku, Harjatie 5, 32210 LOIMAA,
p. 02-7628152, GSM 0500-741296.
E-mail: hannu.paukku@punkalaidun.fi

TOIMITUKSEN
TUOLI

Hyvää vuoden 2004 alkua!

Toimituksen maisemissa Lempäälässä tammikuu taittui helmikuuksi varsin lumisissa merkeissä, ja nietoksia on varmasti hiihdeltäväksi ympäri maata.

Suvannon Seudun toimituskunta kokoontui tammikuulla, ja pohdiskeli lehden tulevia toimintalinjoja. Edelleen jatkamme hyvin käynnistynyttä Sakkola-Metsäpirtti-Vuoksela-yhteistyötä. Metsäpirtin asioissa yhteyshenkilönä toimii Metsäpirtti Seuran sihteeri Ilmi Pesonen ja Vuokselan puolelta seuran puheenjohtaja Taisto Virkki.

Lehteen pyritään saamaan mahdollisimman monipuolista karjalaista asiaa, ja kesän korvalla on luvassa mm. näiden kolmen pitäjän nähtävyyksistä kertova teemanumero ensi kesän kotiseutumatkoja silmälläpitäen.

Lähetelkää tietoja myös karjalaisista kirjoista yms. julkaisuista, että ne löytävät tiensä mahdollisimman laajan lukijakunnan käsiin.

Samoin kevättalven aikana julkaisemme "matkapörssiä", mihin eri puolille matkoja suuntaavat joukonjohtajat voivat yhteystietonsa ilmoittaa.

Ja jos on ystävä tai sukulainen huksassa, niin lehteen voimme perustaa myös "haku päällä" -palstan.

Otamme vinkkejä muistakin toivomuksista - olkaapa yhteyksissä!

Toimitukseen on tullut monta mukavaa evakkotarinaa ym. juttua, jotka eivät kuitenkaan sellaisenaan lehden sivuille mahdu, sillä kovin pitkiä tarinoita lehdessä on melko mahdotonta julkaista. Pohdiskelemme nyt, olisiko mahdollista kustantaa esimerkiksi joulun alle tavallista suurempi lehti, johon näitä mielenkiintoisia, mutta pitkiä tarinoita mahtuisi.

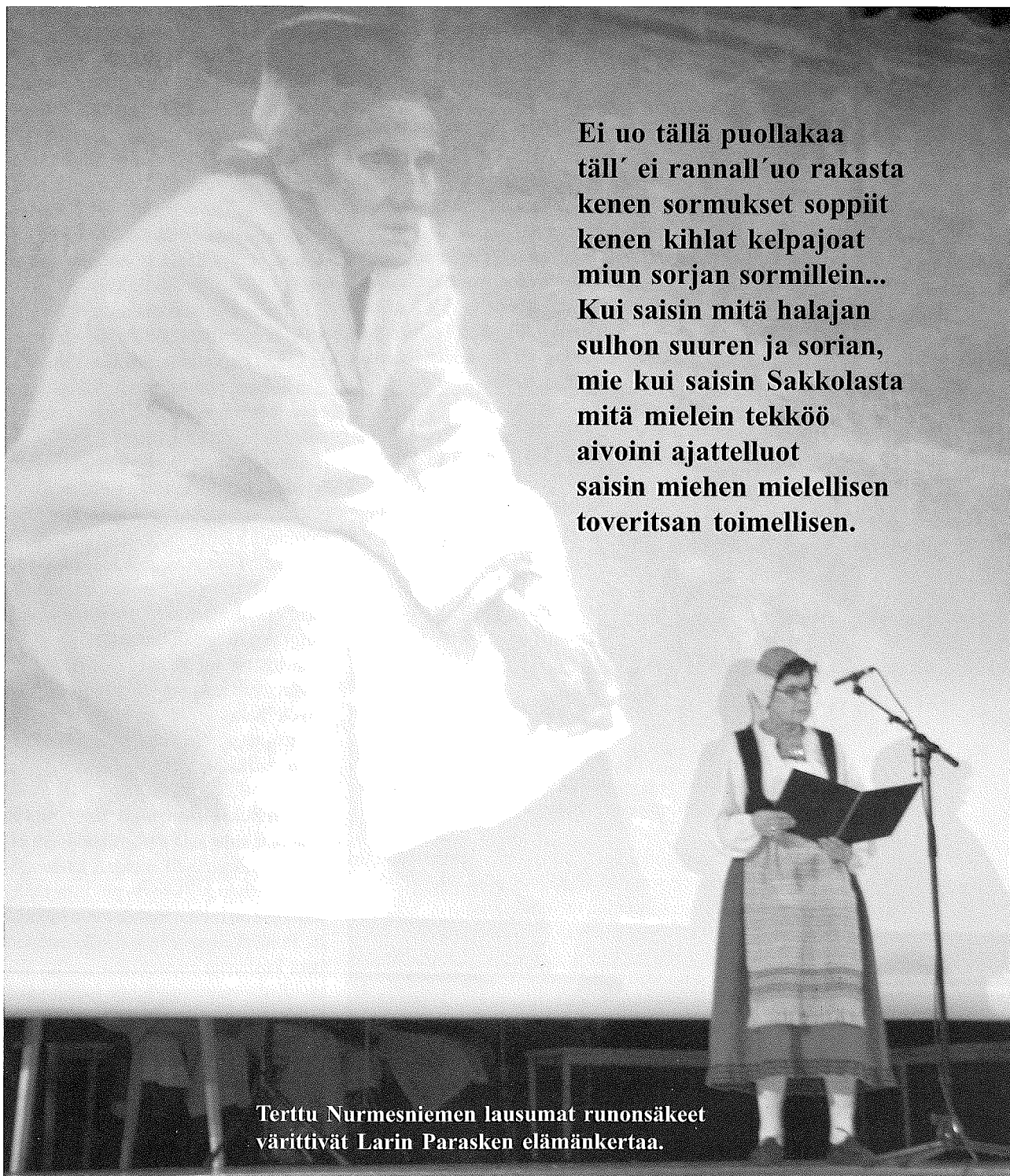
Mutta kaikkein tärkeintä perinteen talentamisen kannalta on, että kukin perheensä ja sukunsa tarinat kirjaa talteen.

Marjo Ristilä-Toikka

Larin Parasken runoperintö elää

Larin Parasken syntymästä tuli joulun alla kuluneeksi 170 vuotta, ja tammikuun alussa täydet sata vuotta hänen kuolemastaan. Lempäälän Kalevalaisten järjestämä musiikillinen runokavalkadi käynnisti Parasken muistovuoden Lempäälässä, ja Suomen kuuluisimman runonlaulajan kunniaksi nähtäneen vielä lukuisia esityksiä eri puolilla maata.

Metsäpirttiläisten Paraske-tilaisuus on vuorossa syksyllä Karjala-talolla Helsingissä.

**Ei uo tällä puollakaa
täll' ei rannall'uo rakasta
kenen sormukset soppiit
kenen kihlat kelpajoat
miun sorjan sormillein...
Kui saisin mitä halajan
sulhon suuren ja sorian,
mie kui saisin Sakkolasta
mitä mielein tekköö
aivoini ajattelluot
saisin miehen mielellisen
toveritsan toimellisen.**

Terttu Nurmesniemen lausumat runonsäkeet värjivät Larin Parasken elämäkertaa.

Lempäälän kavalkadi oli vastaperustetun Lempäälän Kalevalaiset ry:n ensimmäisen yleisötilaisuus, joka kokosi kuulijakuntaan hyvän matkaa toistasataa henkeä.

Ohjelman suunnittelivat yhteistyössä yhdistyksen puheenjohtaja Outi Sané sekä jäsenet Kaisa Huuhtanen ja Antti Koiranen. Kavalkadin esitteli Larin Parasken elämänvaiheita ja runoja kanteleryhmän ja harrastajanäyttelijöiden voimalla.

Ennen varsinaisen kavalkadin alkua Parasken elämänvaiheet yleisölle kertoivat Terttu ja Jaakko Nurmesniemi, jotka ovat valmistaneet Paraske-esityksiä mm. koululaisille.

- Vuosien 1833 ja 1904 väliin mahtui pitkä, värikäs ja ajoittain kovin vaikea elämä. Larin Paraske syntyi Inkerinmaalla Lempaalassa, isä oli hovin lampuot eli nykykäsityksen mukaan lähes maaorja. Äiti ja äidinäiti olivat Suomen puolelta Sakkolasta, kertoili Jaakko Nurmesniemi.

Paraske pääsi naimisiin Sakkolan Metsäpirttiin, Larilan Kaurin vaimoksi. Elämä tarjosi edelleen kovaa työtä – runonlaulaja synnytti yhdeksän lasta, ja hänen sanotaan hoitaneen peräti viitisenkymmentä orpolasta Pietarista. Elantoa oli hankittava myös vetämällä vastavirtaan proomuja Taipaleenjoella.

Ja kaiken arkisen aherruksen keskellä nainen lauloi runoja, joita eritoten Sakkolan apupappi Adolf Neovius kirjasi ylös.

- Larin Paraske muisti enemmän runonsäkeitä kuin on koko Kalevalassa eli yli 32 000, ja lisäksi vielä 3 000 sananpartta tai kansanperinnetietoa. Larin Parasken kotiseudulla tiedettiin olleen toistatuhatta runonlaulajaa, joilta saamansa runoarteeseen hän muisti erinomaisesti ulkoa.

Kuuluisuuteen Larin Paraske nousi jo eläessään.

- Olleessaan Porvoossa Adolf Neoviuksen luona häntä kävivät kuulemassa tai maalaamassa Suomen kuuluisimmat taiteilijat Albert Edelfelt, Eero Järnefelt ja jopa Jean Sibelius. Se oli todellista Karelianismien kulta-aikaa.

Larin Parasken elämää kuvattiin nuoruusvuosista hamaan vanhuuteen. Mukana esityksessä oli myös eri sukupolvia, kuten lausuja Eeva Petäkoski ja tyttärentyttäret Karoliina (vas.) ja Eveliina Hult.

*"Mie en tiije itsekkää
jos en terve lienekkää,
ko oon keltane kesällä
talvell oon tatin näkönen
syvän kuul oon kävettynyt
raukka rauvan karvallinen.*

*Mie en taija terve olla,
syväntäni syytelööpi
päätäin pahoin pannoo
syväntäni syyvessäin,
päätäin kävellessäin."*

Metsäpirtti oli ennättänyt itsenäistyä omaksi pitäjäkseen Larin Parasken kuollessa 1903. Paraske haudattiin Rautuun, Palkealan ortodoksisen seurakunnan hautausmaalle.

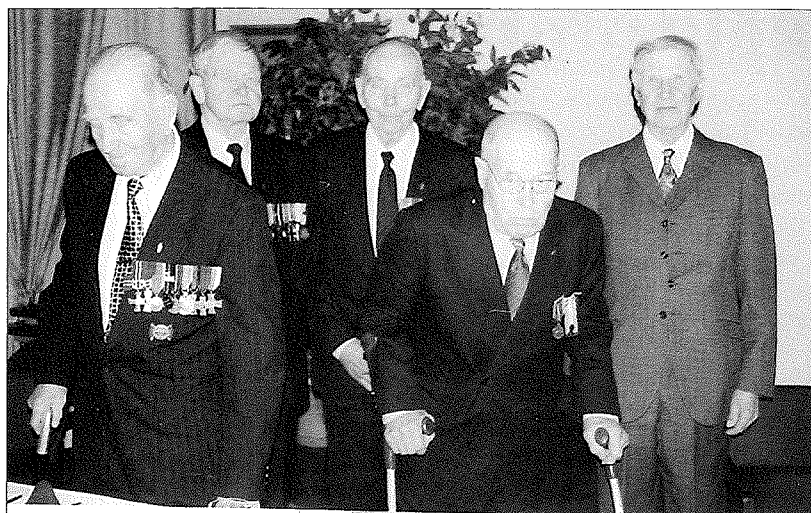
Lempäälässä Larin Paraske -juhlassa vieraili Kalevalaisten Naisten Liiton puheenjohtaja, professori Pirkko Nu-

lijärvi. Hän totesi, että Paraske oli ihminen, jolla kaiken aineellisen köyhyyden ja huolien keskellä oli sana hallussaan.

- Hän kiinnittää yhä meidän huomiomme moniin olennaisiin elämän kysymyksiin ja osoittaa, mitä kaikkea ihminen voi ja osaa, kun hän käyttää kaiken älynsä ja tunteensa ja voimansa tahtonsa toteuttamiseen. -MRT

Paavo Salonen (vas.) ja Hannu J. Pauku saattoivat kaatuneiden kunniaksi muistoseppeleen sankarihaudalle Tampereella.

Erillinen Pataljoona 6:n veteraanit Yrjö Raaska (vas.), Väinö Poutanen, Arvo Hynni, Mikko Puputti ja Viljo Mannikainen jaksoivat vielä osallistua asevelijuhlaan.

Perinneyhdistys jatkaa ErP6:n jalanjäljillä

Harvoiksi ovat käyneet talvisodan taistelijoiden rivit, mutta vielä pieni joukko veteraaneja ja lottia saapui Erillinen Pataljoona 6:n asevelijuhlaan Tampereelle. Kaikkiaan paikalla oli kuitenkin monikymmenpäinen yleisö, kun jälkipolvet jatkavat kunniakkaan pataljoonan muiston vaalimista perinneyhdistyksen voimalla.

Heino P. Paavilaisen halutessa jättää puheenjohtajan tehtävät siirtyi perinneyhdistyksen veturin homma vuodenvaihteessa Sakkola-Säätiön Hannu Turkkiselle. Myös yhdistyksen taloudenhoito siirtyi Sakkolan rahastonhoitaja Aila Alasen huostaan.

94-vuotias talvi- ja jatkosodan veteraani Viljo Mannikainen soittelee vielä silloin tällöin sahaansa.

ErP6 oli ratkaiseva tekijä kovissa Keljan taisteluissa joulunaikaan 1939, ja muistojuhlaa vietetään perinteisesti 27. joulukuuta.

- Keljan ja Taipaleen torjuntataistelut kuuluivat kenties talvisodan ankarimpiin. Saavutetulla torjuntavoitolla luotiin

tiin osa talvisodan ihmeestä, muistutti Heino P. Paavilainen Raumalta.

Erillinen Pataljoona 6 perustettiin Karjalan kannaksella YH:n aikana lokakuussa 1939. Pataljoonaan kuului Kaukolan, Räisälän, Sakkolan ja Käkisalmen miehiä, ja näiden pitäjien säätiöt yhteistyössä jatkavat mm. Keljan päivän muistojuhlien järjestämistä.

Ensi kesänä perinneyhdistys organisoi matkan Karjalaan, jossa käydään läpi Erp 6:n taistelujen tie. Matka tehdään 17.-20. kesäkuuta.

Muistojuhlissa mukana ollut Eero Pilviemi Lempäälästä kuuluu sotaorpoihin, joka ei koskaan ennättänyt nähdä isäänsä. ErP 6:n riveissä taistellut Eero Hannes Patja kaatui lapsuudenkotinsa pihalle Sakkolan Lapinlahdessa 12.1.1940 -poika Eero Pilviemi (ent. Patja) syntyi evakkotaipaleella huhtikuussa Jorjoissa. Isän peruja on arvokkaana muistona taskukello, jonka isänsä oli antanut taistelutoverilleen ennen viimeiselle partioreissulle lähtöä.

Eero Pilviemi on nykyisin Lempäälän Karjalaiset ry:n puheenjohtaja, ja eläkkeelle jäätyään innostunut sukujuuriensa tutkimisesta ja karjalaisuuden vaalimisesta.

Veteraaneja asevelijuhlan yhteisporettiin kertyi viisi miestä: Väinö Poutanen ja Mikko Puputti Räistälästä, Arvo

Eversti Antero Pärssinen pohdiskelee puolustusvoimien kehittämistä ja tulevaisuuden haasteita.

Hynni Kaukolasta sekä Yrjö Raaska ja Viljo Mannikainen Sakkolasta.

94-vuotias Viljo Mannikainen on lähtöisin Pyhäjärveltä, mutta avioitui Sakkolaan ja kutsuttiin sitä tietä ErP 6:n riveihin. Mannikainen totesi, että talvisodan muistot ovat edelleen tarkasti mielessä.

- Paikoin muistan asiat päivälleen, jotkut jopa tunti tunnilta, sanoi veteraani, joka antoi juhlassa yllätysnumeron soittamalla sahalla karjalaisuuteen ja suomalaisuuteen liittyviä kappaleita.

Juhlatilaisuudessa puhunut, pyhäjärveläisjuurinen eversti Antero Pärssinen Hollolasta käsitteli Suomen puolustusvoimien kehittämisen historiaa, nyky-päivää ja tulevaisuutta.

Suomen puolustusstrategiasta everstillä oli selkeä näkemys: valinta on tehty jo EU:hun ja EMU:uun liittyessä, joten Natoon meno on edessä.

- Olemme jo puolemmen valinneet: haluamme kuulua Länsi-, ei Itä-Eurooppaan. Eurooppalainen puolustus on nyt ja nähtävissä olevassa tulevaisuudessa yhtä kuin Nato, tuumasi Pärssinen.

Suomen puolustusvoimien hän katsoi yhä rakentuvan yleiselle asevelvollisuudelle ja laajalle alueelle sopivalle, riittäväälle puolustuskäytölle.

- Puolustusvoimiamme on edelleen kehitettävä puolustamaan maata myös suurhyökkäystapauksessa. Puolustuksen onnistuminen edellyttää hyvin varustettuja ja koulutettuja yleisjoukkoja, totesi mm. Pääesikunnan suunnitteluosastolla työskennellyt eversti evp.

Eversti oli kuitenkin huolissaan suomalaisten asevelvollisten fyysisestä ja myös henkisestä suorituskyvystä. Samoin hän piti puolustusvoimien materiaalista tasoa sodan olosuhteita ajatellen varsin vaatimattomana.

Keljaan suunnitteilla muistomerkki Keljan taistelun päivänä 1939 kaatui suomalaisten riveistä 54 miestä, ja haavoittuneita kirjattiin 73 henkeä. Pataljoonan tappiot kaatuneina ja haavoittuneina olivat kaikkiaan 384 henkeä eli likimain puolet taisteluvahvuudesta.

Kaatuneiden aseveljien muistoa kunniotettiin lähettämällä Sakkola-Säätiön

ErP6
Taistelujen tie
-matka
Karjalan
kannakselle
17.-20.6. 2004

Hannu J. Paukun ja Kauko-Säätiön Paavo Salosen muodostama seppelpartio sankarihaudalle rovasti Lauri Hirvosen saatesanoin.

Tilaisuutta juhlistivat Tampereen Weteraanisoittajat puhaltimiehin, Mauri Vesannon lauluesitykset Simo Horelin säestämänä sekä Sirkka Kuupon ja Kirsi Liiuksen runonlausunta.

Säätiöiden tervehdyspuheenvuorojen yhteydessä Hannu J. Pauku kertoi, että Sakkola-Säätiössä on vireillä muistomerkkin pystyttäminen taistelutantereille Keljan Runteenmäelle. -MRT

TURKKISEN TURINAT

Ystäviä ja yhteyksiä

Lähtiessäni mukaan säätiömme toimintaan olen saanut uusia tuttuja ja ystäviä sekä melkoisen tietopaketin erilaisine kokemuksineen sakkolalaisuudesta, karjalaisuudesta. Tässä turinoin muutamista lähiajan kokemuksista.

Kirjailija Kimmo Sorkon uusimman teoksen Vartiovaaran rykmentistä Talvisodassa ovat Keljan ja Haparaisten ohella Saarijärven, Ikaalisten ja muiden joukko-osaston kotipaikat ja yhteydet tulleet tutuiksi. Samoin se, kuinka keskenteikoisia ja heikkokuntoisia olivat itäisen Kannaksen etukäteisvalmistelut ennen Talvisotaa. Sen laiminlyönnin maksoivat kalliisti Taipaleen ja Keljan puolustajat. Vasta Jatkosodan aikana linnoitustöihin panostettiin todenteolla.

ErP6 ja Metsolan patterin perinnettä vaalittiin joulujuhlien välillä perinneyhdistyksen toimesta ja mukana oli veteraanien harvenevasta joukosta enää kymmenkunta henkilöä. Osa heistä on voinut tulla mukaan lupautunut mukaan Talvisodan tietä näyttämään kesäkuussa Kannaksella. Perinneyhdistyksen jäseneksi voivat halukkaat liittyä vaikkapa ilmoittautumalla meikäläiselle.

Larin Parasken juhlavuoden myötä sain kirjeen ja runonlaulaja Yrjö Kotin runot, jotka hän on laulanut Neoviuk-selle vuosina 1887-88. Kiitokset Kirsti Pesoselle terveisistä ja sukumme juurille johdattelusta. Tuokin runokokoelma on nyt Sakkola -Museolla kaikkien tavoitettavissa.

Tällaisten yhteydenottojen ja vinkkien kautta kulkeutuu tieto halukkaille ja vahvistaa karjalaistakulttuuriperinnettä nykyisillä asuinsijoillamme.

Mukavan aloitteen teki tuossa äskettäin Ritva Maila Sakkolan isännänviristä.

Hän vinkin lisäksi hankki jo alustavia taustatietoja viirin valmistajista ja suunnittelijoista.

Kiitos siitä, asia on työn alla ja muidenkin vihjeitä kaipailen niin viirin ulkoasusta kuin valmistajista. Tämän hetkissä ajatuksissa olisivat Karjalan värit ja Sakkolan rotuporsaat viirin pohjana. Kun viirin malli saadaan muotoonsa ja hinta tietoon, palataan tilauksiin SUVannon Seudun palstoilla.

Toisenkin hankkeen Ritvan ideointi palautti säätiön hallituksessa mieliin, Sakkolan vaakunan. Sen suunnittelu on joskus laitettu käyntiin, mutta jäänyt kiireellisempien asioiden varjoon. Tuostakinsymbolista olisin kovin kiinnostunut, jos sinulla lukijani on asiasta jokin tieto, vihje tai idea.

Otapa yhteyttä, niin päästään suunnittelemaan Sakkolan virallista tunnusmerkkiä vaikkapa vastaisuuden varalle. Alttaritaulu, kirkonkellot ja muutakin materiaalia on tallella ja museollamme kotiseutumuseon ainekset Sakkolan kunnan tarpeisiin.

Järjestöjäkin on vielä mukavasti toiminnassa. Haparaisten nuorisoseuralla

täyttyy tänä vuonna pyöreä sata. Haparaistilahan oli pitkän aikaa sotien jälkeen olemassa kaksi nuorisoseurantaloa, toinen Sakkolan Haparaissa, toinen Lempäälän Kuljussa. Alkuperäinen on hävitetty ja uudempikin on muussa käytössä, mutta seura toimii. Onnea satavuotiaalle.

Muusta toiminnasta voi todeta ensi kesän museoteemojen olevan työn alla Hynnän Antin ja Mäkelän Elsan vetäminä. Petäjäjärven asiat ovat tämän kesän pääteema. Varmaan näemme myös Larin Paraskesta ja Haparaisten nuorisoseuran vaiheista näytteitä.

Ensi kesän Sakkola-juhlat ovat Huitisissa. Äikiän Reino joukkoineen on täydessä vauhdissa.

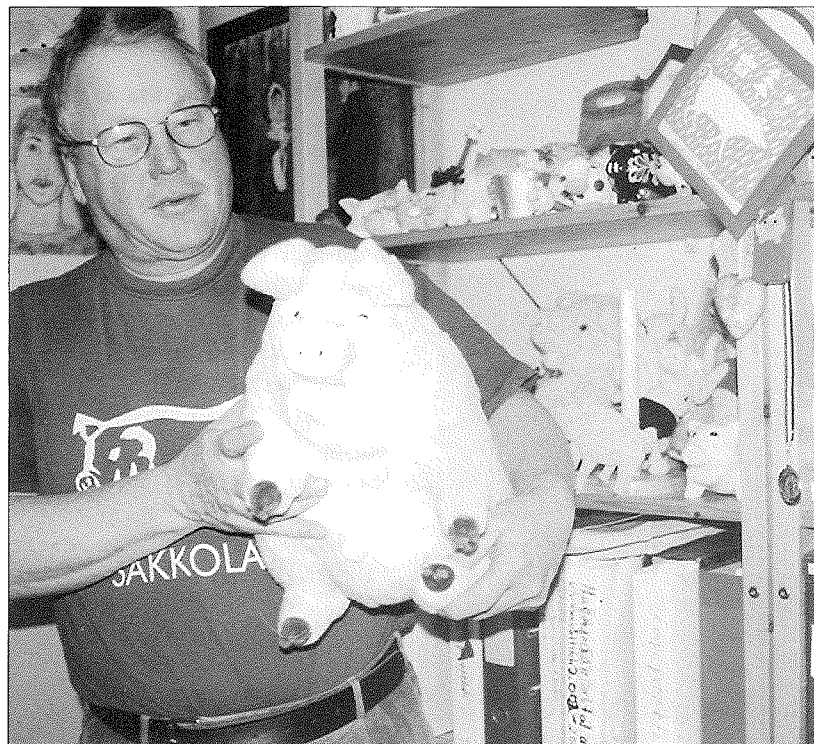
Kiitos jo tässä vaiheessa Huittisten Karjalaisille ja Pyhäjärven pojalle yhteistyöstä ja talkooavusta.

Tavataan elokuun alussa Huittisissa.

Hyvää kevättalvea ja hiihtoretkeä toivottelee

Hannu Viljonpoika

PS. Poikkeilepa haastamaan. Lätti on kunnossa ja rotuporsaat näytillä.

Turkkisen possukokoelmassa on erilaista rekvisiittaa yli 500 kappaletta. Nyt possut ovat saaneet perheen pihapiiristä oman lättinsä.

Osallistu Virtuaali-Karjalan rakentamiseen vanhoilla valokuvilla!

Virtuaali-Karjala on internetissä oleva sivusto, johon tallennetaan vanhoja valokuvia luovutetusta Karjalasta. Sieltä löytyvät kuvien lisäksi kaikkien luovutetun Karjalan pitäjien, kauppaloitten ja kaupunkien kartat sekä kirjalliset esittelytekstit.

- Virtuaali-Karjalan idea on, että vanhoista kuvista muodostuu luovutettua Karjalaa koskeva sähköinen kuva-arkisto. Tällä hetkellä kuvat tulevat erillisille pitäjakohtaisilla sivuilla, mutta myöhemmin kuvista on tarkoitus tehdä tietokanta, jolloin esitettävien kuvien määrää voidaan huomattavasti kasvattaa. Internet-sivuilta tulevat sukupolvet voivat katsella, minkälaista elämä oli luovutetussa Karjalassa, kertoo hankkeen organisoi Seppo Rapo Vaasasta.

- Vaikka vanhoja valokuvia on kerätty Virtuaali-Karjalan sivuille jo vuoden verran, ei sivusto vielä suinkaan ole valmis. Kuvia tarvitaan vielä paljon lisää. Jotta saataisiin aikaiseksi edustava kuvakokoelma yksittäisestä pitäjästä, pitäisi kuvia olla käytettävissä useita kymmeniä ellei jopa satoja kappaleita.

Rapo toivoo, että osallistut karjalaisen kulttuuriperinnön keräämiseen ja ylläpitämiseen lähettämällä vanhoja, luovutetussa Karjalassa otettuja valokuvia hänelle tallennettavaksi Virtuaali-Karjalan Internet-sivuille.

Sakkola-osion kohdalla on tällä haavaa katsottava kahdeksan kappaletta Hilka Innamaan valokuva-albumistaan lähettämistä otoksia, Metsäpirtin sivuilla kymmenkunta pääasiassa Martti Pelto-selta sekä Vuokselasta neljä kappaletta, Raija Jyringin ja Kalevi Ijaksen antamia. Saatavilla on myös perustiedot pitäjistä ja selkeät kartat - ja paljon muuta Karjala-aiheista asiaa.

Kuvat käsitellään nykyaikaisella tavalla eli kopioidaan tietokoneen muistiin. Kuvat eivät vahingoitu mitenkään tässä käsittelyssä. Kopioinnin jälkeen kuvat palautetaan lähettäjälleen. Kuvia ei tarvitse edes irroittaa kansioista, sillä kopiointi eli skannaaminen onnistuu myös suoraan kansioista. Kuvat voi lähettää myös sähköisessä muodossa.

- Kuviin pitäisi liittää mahdollisimman paljon tietoa esimerkiksi siitä, missä ja

milloin kuva on otettu, ketä tai mitä kuvassa on ja myös tieto siitä, kuka kuvan on ottanut. Mitä enemmän tietoa, sitä arvokkaampi kuva on. Sopivia kuvia ovat maisemia, rakennuksia, julkisia paikkoja, pihapiiriä, työtä, tapahtumaa ja henkilöitä esittävät kuvat. Yleisesti ottaen kaikenlaiset kuvat ovat sopivia, kunhan niitä koskevat tiedot ovat mukana.

Valokopiot suoraan kuvasta tai jonkun kirjan kuvasta ei kuitenkaan käy tähän tarkoitukseen.

Virtuaali-Karjala on osa laajempaa www.luovutettukarjala.fi nimistä internet-sivustoa. Luovutettua Karjalaa käsittelevät internet-sivut ovat olleet olemassa kolme vuotta ja tuona aikana niitä on käynyt katsomassa jo lähes 200 000 vierailijaa.

Internet-sivuston osoite on <http://www.luovutettukarjala.fi>

Tiedustelut ja kuvien lähetykset:

Seppo Rapo
Vesilaitoksentie 381
65370 Vaasa
Puh. 050 334 1944 tai 06-3168 200

Sakkola-Säätiön hallitus

Sakkola-Säätiön hallitus ja toimihenkilöt aloittivat vuoden toiminnan kokouksella 24.1.2004. Alarivi vasemmalta Anneli Kuisma, Aaro Viskari, Teuvo Viskari, Yrjö Raaska, Hannu Turkinen. Takarivi vasemmalta Hannu J. Paukku, Matti Naskali, Esko Kallonen sekä Aila Alanen, Elsa Mäkelä ja Antti Hynnä.

Evakkotaipaleella 22 kuukautta

Ilmajoki-Vesilahti-Pirkkala... ja kotiin Sakkolaan

Viime talvena Suvannon Seudussa kerrottiin otteita Sakkolan Sipilänmäeltä kotoisin olleen Aune Sipiläisen evakkomatkasta talvisodan jaloista karjan kanssa Ilmajolle. Erinäisten vaiheiden jälkeen sisarukset löysivät toisensa ja tie vei Vesilahteen vuonna 1940.

Toinen osa evakkomatkaani alkoi Vesilahdella. Oli hyvä, että saimme kaikki sisarukset ollam yhdessä. Kun saavuttiin sijoitustalo Vihastoon, annettiin meille asunto samasta rakennuksesta, missä talon perhe asui, mutta rakennuksen toisesta päästä, mihin meni eri raput. Siinä oli kaksi kamaria ja keittiö. Asunto ei ollut meidän hallussa, vaan toinen kamari, ja keittiö oli yhteisenä toisilla evakoilla. Ne evakot olivat Liisa Äikäs ja Maria Makkara, meidän entisen kylän asukkaita sieltä Karjalasta.

Lehmille oli siinä lähellä yksinäinen pikku navetta, erään pienen eläjän autionavetta. Niin lehmät saivat olla ihan omissa oloissa, ettei kenenkään talon karjan kanssa yhdessä. Kesän laidun oli sellainen, että aina saivat olla narussa. Päivällä kun syötettiin, niin piti aina pitää narusta kiinni, sillä laidun oli valtion maantien varret. Kun lehmät oli syötetty, niin sitten levon ajaksi pantiin puu-

hun kiinni. Ja siinä niiden piti olla narussa yölläkin. Lehmillä oli kerrassaan vapaus pois, koko kesän saivat olla siidottuina.

Talviruokinta oli sellainen, että Kansanhuolto minkä vähän maksua vastaan antoi, ei se mihinkään riittänyt. Piti kaikki kulpat ja lehdot, mistä vähänkin sai tehdä heinää, ja kuka vähän armoillaan antoi. Leppäkerppuja taitettiin monia satoja vihkoja. Niin että monien vaivojen ja räsitusien perästä saatiin lehmät viedyksi yli talven.

Ihmiset eivät paljon talosta apua saa-

neet elatukseksi. Mekin kolmen hengen perhe saatiin siitä Vihaston talon maasta perunamaata kolmen nelikon ala ja muutaman pikku penkin juurikasveja varten. Ja kolmen nelikon perunoista, jotka maahan kylvettiin, piti tehdä yhdeksän päivää työtä taloon. Sillä tavalla vain piti tulla toimeen.

Huoltoavustusta annettiin vain kahdelle hengelle. Yhden piti tulla toimeen ilman. Valtio antoi avustuksen rahassa, muistaakseni oli 300 markkaa kuukaudessa.

Vaateavustusta ei saatu Vesilahdella oltaessa ollenkaan.

Aune (Agnetha) Sipiläinen, s. 22.1.1890 Sakkolassa, k. 12.3.1977 Pirkkalassa. Kuva on Sakkolan Sipilänmäeltä 1920-luvulta.

"Asunto ei ollut meidän hallussa, vaan toinen kamari, ja keittiö oli yhteisenä toisilla evakoilla."

"Heinät lehmille tehtiin Oittisen mailta. Myös lehtikerppuja taiteltiin tuhat vihkoa, niin että olisi lehmille ollut ruokaa kevääseen asti."

Vesilahdella olimme vuoden, menimme sinne toukokuussa 1940 ja seuraavana keväänä siirryimme sijoituspaikkaamme Pirkkalaan, joka oli määrätty kotipitäjäksemme. Täällä meillä oli loisto-olot, ihmisillä oli erityinen asunto, saunat, halkokatot ja lehmillä navetta. Lehmillä oli täysi vapaus kesän aikana, metsälaidun laitumena. Ainoastaan oli yksi paha vika, että täytyi aina yhden olla mukana paimenessa. Vapaa-ajaksi oli tehty pari pikkuista aitausta, johon sai panna yöksi tai muuksi vapaa-ajaksi, jottei tarvinnut lehmiä enää narussa pitää.

Asunnosta suoritettiin maksu työllä. Maanviljelijä Oittisella oltiin kesän aikana töissä 30 päivää. Heinät lehmille tehtiin Oittisen mailta. Myös lehtikerppuja taiteltiin tuhat vihkoa, niin että olisi lehmille ollut ruokaa kevääseen asti. Syksykesällä lehmät saivat käydä peltolaitumella. Meidän ihmisten ja elukoiden oli nyt hyvä olla.

Kului kesä ja tuli syksy. Asiat kehittyivät sille kannalle, että me saimme lähteä kotiin. Se tapahtui 17. päivänä lokakuuta. Ei oltu Pirkkalassa kuin viisi kuukautta. Oli onnen päivä, kun tuli tieto, että nyt päästään lähtemään. Kyllä isäntä Oittinen meitä kielsi lähtemästä, että ei siellä ole hyvä vielä olla näin syksyllä, että keväällä ehkä olisi parempi.

Ei meitä mikään estänyt lähtemästä, sillä koti-ikävä oli suuri. Niin tuli lähtöpäivä, meitä mielihyvin paikkakuntalaiset olivat laittamassa. Erityisesti mainitsen maanviljelijä ja emäntä Viljo ja Aino Mäntyniemen. He olivat meille Pirkkalassa ensimmäiset tuttavat ja jäivät perheystäviksi. Monet muutkin naapurit toivottivat meille onnea matkalle.

Niin tapahtui lähtö, lehmät vietiin edellä ajamalla ja muut tavarat hevosella. Voinen mainita, että maanviljelijä Oittisen hevonen ja mies sekä oma hevonen oli tavaroita Lempäälään viemä'ssä. Kyllä isäntä suhtautui meihin hyvin, hän se lähetti meille heinätkin jälkeensä sinne Karjalaan.

Meidän kanssa lähti emäntä Helena Karonen. Hän oli majoitettu evakoksi Kauriinmäkeen.

Saavuimme sitten hävitettyyn Karjalaan, useimmat talot olivat tuhkana. Meidän koti oli palanut helmikuussa ja kaikki toiset rakennukset oli purettu. Ainoastaan navettarakennus oli pystyssä, sekin oli erittäin huonossa kunnossa, kaikin puolin revitty ja raastettu. Asunnon saimme kotimme läheltä, Toivo Koirasen talon, se oli myös erittäin huonossa kunnossa. Mutta siinä me elimme niin kauan, kun saimme väliaikaisen kodin sinne rakennetuksi. Rakennimme pikkuisen talon väliaikana Karjalan kotikonnuille.

Niin oli vihdoin raskas ja monivaiheinen evakkomatka, joka kesti 22 kuukautta, päättynyt. Monet olivat ne kohtelut, mitkä meitä evakkomatalla kohtasivat. Toiset olivat mieltä masentavia, toiset taas ylen hupaisia.

Muista erään huvittavan tapauksen, mikä sattui Vesilahden Vihaston talossa, missä me isäntämiehiä vähän juksautettiin. Oli helmikuun aamu, ilma oli luminen ja pakkaneen. Olimme juuri nousseet ylös nukkumasta aikomuksena käydä aamukahvia keittämään. Silloin ilmes-tyi meidän keittiöön talon nuori isäntä ja sanoi, että nyt ei saa tehdä uuniloihin tulta, jos teette, niin syttyy talo palamaan ja poltatte koko meidän talon. Kovin olimme masentuneita ja ihmettelimme suuresti, että miten tällaisella lumililmalla voi tulla tulipalo.

Kun olimme siinä olleet ja tuumanneet, että tehdään isännälle pieni kepponen, että saadaan valmistaa ruokaa ja keittää kahvia. Kaksi henkilöä meni isäntiä haastattelemaan ja toiset kävivät ruokia laittamaan tehden tulen hellaan ja uunit lämpiämään. Tässä onnistuimme erittäin hyvin, isäntä loikoi sängyssä ja kuunteli mitä hartaimmin, kun me otettiin oikein makeja ja pitkiä tarinat.

"Väliaikainen talo laitettiin, maata oli ahkerasti käytävä viljelemään, että saataisiin kaikki sodan jäljet korjatuiksi."

Kun olimme olleet aikamme isännän seurana, niin sillä aikaa emännät olivat ruuat laittaneet, ei muuta kuin kävimme syömään.

Illalla sanoi isäntä, että nyt saapi tehdä tulen hellaan. Kiitettiin isäntää ja sanottiin, että kyllä meillä onkin ollut oikein kylmä ja nälkä. Lähdimme paikalla uuneja lämmittämään ja ruokaa laittamaan. Kyllä meille kelpasi lystiä. Emme koskaan Karjalassa olleet kuulleet, että lumisateella syttyy talo palamaan.

Niin nyt olimme saapuneet kotiin, minne niin monasti olimme aina ikävöineet. Masentunein mielin kuljimme sisareni Elisan kanssa kaikki hävitetyt pellot, ajattelemta mitään siitä, että jos sattuisi jokin pommi, mikä voisi vaikkamillä hetkellä räjähtää. Mutta ei mitään vaaraa meille tullut.

Siis työhön ja toimeen oli ryhdyttävä, ja kyllä sitä touhua riittikin. Väliaikainen talo laitettiin, maata oli ahkerasti käytävä viljelemään, että saataisiin kaikki sodan jäljet korjatuiksi.

Kiitokset Korkeimmalle kohosi siitä, että Hän oli antanut Suomelle rauhan ja johdattanut taas Karjalan kansan ja heimon omille synnyinseuduilleen, kauniiseen Karjalaan.

Aune Sipiläinen kirjoitti näitä muisteloitaan Pirkkalassa kevättalvella 1959. Hän kuoli Pirkkalassa 12.3.1977.

Kultakuumetta Australian mailta

Suur kiitokset Suvannon Seutu -lehdestä, jonka posti toi jouluksi. Kun Suomessa odotetaan lumista joulua, niin meillä on joulu yleensä hikinen. Kuitenkin poikkeus muuttaa säännön, eli voi olla jopa 25 asteen joulu.

Tässä tuli mieleeni eräs kultatarina, jolla on ikää jo sataviisikymmentä vuotta, sillä yleensä tähän kultakimpaleet ovat kiinnostavia. Kuulin tarinan eräällä juttu tuokiolla.

Täällä Pohjois-Qlandissa Daintreen sademetsässä asui vanha alkuasukas-erakko eli kansan kielellä Abo, joka oli melko vähän kansansa kanssa kosketuksissa, eikä liiemmin euroopalaisten kanssa. Kuitenkin oli hänen mieleensä juolahtanut ajatus tehdä vaihtokauppaa valkoisten kanssa, koska hän uskoi, että hänen löytämänsä keltaiset kivet voisivat olla arvokasta vaihto tavaraa.

Näin hän saapui eräälle Pohjois-Qlandin kauppa-asemalle, missä oli kaikenlaista tavaraa myytävänä. Niin hänellä oli mukana muutamia pieniä kullannokareita, joilla hän alkoi käydä kauppaa valkoisten kanssa tavaratalossa, sillä hän tarvitsi välttämättä jonkun keittoastian ja uuden veitsen sekä kirveen. Hän näytti kauppialle esineet, mitä hän tarvitsi, sitten hän näytti näitä muutamia nokareita, jotka olivat monin kertasia arvoltaan näihin esineihin.

Kauppias suostui mielihyvin kauppaan, sillä tekihän kauppias nyt elämänsä parhaimman kaupan. Hän jopa antoi muutamia pikkuesineitä vielä lahjaksi. Yleensä täällä maleksi aina kullannokareita, mutta nyt tällä hetkellä heitä ei ollut läsnä, joten vanha mies kerkisi lepäämään ennen pitkää uuvuttavaa matkaansa.

Tähän aikaan oli Austraalian kultakuumeen aika, kullannokareita vilisi melkein joka puron notkelmissa, joissa monsuunisateet huuhtelivat vuoren rinteiltä kaikkea irrallista, olipa joukossa joitakin kultahippujakin. Mutta nokareita, niitä ei oltu vielä näillä main tavattu, näet kaikilla oli halutulla äkkiä huippurikkaaksi. Kuitenkin tämä vanha mies ei tiennyt kullannokareista

arvoa, eikä hän näin ollen aavistanut, minkä ansan hän oli itselleen tehnyt. Kuitenkin hän kerkisi ajoissa sademetsän suurten puiden sekaan lymyämään, vaikka Kauppiaan jymyuttinen oli lähtenyt liikkeelle.

Niin siitä paikasta lähti joku etsimään suuntaa, mihin Abo oli kadonnut, mutta metsä ei kertonut Abon salaisuutta. Kuitenkin tuli selväksi se, että tämä Abon kulta olisi riittänyt vaikka ison maatilan ostoon hevosineen ja vaunui-neen.

Nyt jäi monta vähemmän onnekasta odottamaan hetkeä, jolloin tämä vanha Abo ilmaantuisi ostoksille. Ja juuri ennen monsuunisadetta Abo ilmaantui kauppa-asemalle. Ja jälleen vanha sananlasku piti paikkansa: niin kuin mehiläiset viihtyvät kullannokareilla samoin viihtyivät kullannokareita vanhuksen ympärillä, kun hän saapui asemalle.

Kuitenkin oli pieni pulma, kun ukko ei osannut englannin kieltä, mutta tämän pulman pelasti nuori abopoika, joka oli opinut valkoisten miesten kielen.

Nyt koettivat nämä kullannokareita etsiä panna vanhan miehen tiukalle kertomaan, mistä hän on löytänyt kullansa, mutta totuushan oli se, että ei Abo tiennyt mitään karttaa mistä voisi löytää tämän paikan, jonka Abo kertoi olevan jonkun rinteen alla olevan vesikuopan, johon monsuunisade tuo irtotavaraa - muun muassa nämä nokareet.

Niin katsoivat kullannokareita etsijät, että on parempi pitää Aboa hyvin, niin sillä tavoin hän voisi johtaa heidät kullannokareiden luo.

Nyt ajattelivat etsijät, että koetetaan antaa Abolle rommia. He tarjosivat sitä, mutta Abo sylkäisi rommin pois suustaan, kun ei ollut selaiseen tottunut. Kun alkoi olla myöhäinen, kertoivat mi-het tulkin välityksellä Abolle, että nyt kun on näin myöhäinen niin lähdemme kaikki aamulla aikaisin matkaan.

Mutta ei Abo niin tyhmä ollut, ettei huomannut mitään olevan meneillään. Alkoi hiljainen nukuttava sade, ja koska vartiomiehet olivat ottaneet hieman väkeviä, valtsi heidät unen horros. Kun joku havahtui, huomasi hän Abon hävinneen tavaroineen.

Aamun valon kajo valaisi sateista aa-

mua, ja kuultiin vain kullannokareiden kova riita, kun vartijat syyttivät toinen toistaan. Menasi jopa tulla hurja tappe-lu siitä, kenen syy oli se, että Abo livisti. Mutta onneksi oli paikalla siirtomaan asettamat patrollimiehet, jotka estivät tappelun.

Ja jälleen kului vuosi aikaa edellisestä käynnistä, mutta nyt oli Abo tällä välin sairastunut ja oli oikein huonokuntoinen. Nyt hän halusi jotain vahvistavaa lääketta joka auttaisi häntä parempaan kuntoon, ja jälleen alkoivat etsijät keh-rätä Abon ympärillä, mutta patrollimiehet estivät sen.

Abon täytyi ensin tulla parempaan kuntoon. Näin sai Abo vähän levähtä-misaikaa parantuakseen. Vaikka hän oli aika huonokuntoinen, ei kukaan näistä etsijöistä antanut ukolle edes hevoskyytiä, vaan he antoivat vähissä voimissa olevan ukon laahustaa eteen päin näyttämään, missä se Abon kultavarasto on. Kulku oli erittäin hidasta, ja koska Abo nääntyi, täytyi valmistaa leiri yöksi ja tehdä nuotio ja savua hytysten varalle.

Ja niinhän siinä kävi, että toisen päivän iltanuotiolla Abo katosi aivan kuin lymyämällä. Eikä kukaan osannut häntä etsiä eikä löytää. Näet tämä vanhus tunsi maisemansa ja tiesi mikä häntä ehkä odottaa.

On kulunut nyt noin sataviisikymmentä vuotta, eikä vielä kukaan ole löytänyt tätä pientä vesiputousta, jonka alla on pieni vesilammikko. Tämä Abo oli nuorukaisena löytänyt kulta-ammeen, jossa hän oli sanonut vieläkin olevan keltakiviä runsaasti.

Tällainen legenda on syntynyt korvakuulolla ja monet osaavat sen vielä hyvin kertoakin. Mutta tämä paikka on nykyisin vain vanhojen muistojen tarina, jonka sanotaan olevan tosi, mutta ainoa totuus on varmasti se, ettei tätä mainittua paikkaa ole kukaan vielä löytänyt.

Toivotan kaikille suvannonseutulaisille hyvää ja menestyksellistä uutta vuotta

Antti Silvasti, Australia

Saju-Ville, Sussu-Jussi ja Lopose Pekko

Muistikuvia Keljasta ja Haparaisista ennen talvisotaa

Mieleen on 14-vuotiaana jäänyt monia asioita ja tapahtumia ajalta ennen talvisotaa. Ker-ron tässä joitakin niistä.

Keljassa oli pieni mökki tien varressa, siinä asui Vilhelm (Ville) Karvanen vaimonsa Liisan kanssa. Villeä kutsuttiin monella nimellä; Papa-Ville ja saju-Ville. Saju-Ville -nimi tuli siitä, kun he Liisan kanssa joivat paljon sajuja (teetä). Heillä oli pöytä ainoan ikkunan vieressä, ikkunan, joka oli tielle päin. Ville istui toisella ja Liisa toisella puolen pöytää. Ville istui siellä puolen, mistä näki pitemmälle maantien liikennettä.

Heillä oli lehmä, ja sille he tekivät kesällä heinää luonnon niityllä. Sitä heinän tekoa kesti aina monta viikkoa. He lähtivät töihin vasta puolenpäivän aikoihin. Muistan, kun Liisa meni edellä viikatteen ja haravan kanssa, sitten Ville perässä kunnioitettavan välimatkan jälkeen. Villellähän ei tunnetusti ollut kovaa kaipuuta työn perään.

Heillä oli ”peltiviikate”, niin kuin yleisesti Karjalassa oli. Sitä ei tahkottu, vaan vuotiin viilasta teroitettulla ”vuolupuukolla” ja tehtiin lopputeroitus kovasimella (hiomakivi). Liisa niitti aina heinän, mutta sitä en muista, kumpi teroitti viikatteen.

Muistan kerrankin, kun ukkospilvi nousi ja tuli tuulenpuuska ennen sadetta. Silloin tuli kiire korjata puolikuivat heinät saatolle (kasalle). Liisa keräsi haravalla ja Ville kävi aina välillä mahal-leen kasan päälle, ettei tuuli vienyt.

He elivät vaatimatonta elämää, mutta olivat silti tyytyväisiä. Ville kuoli kesäl-lä 1939, Liisa eli ja koki vielä kaikki evakkoajat.

Keljassa asui myös Juho Meskanen, häntä sanottiin Sussu-Jussiksi. Hänestä on jo paljon kirjoitettu, ja hänestä olisi kerrottavaa vaikka kuinka paljon. Hän asui myös tien varressa pienessä mökissä yksin. Hän oli muurari, seppä, korjasi kellot – teki mitä halusi.

"Juho oli tehnyt ompelukoneen, joka myös tikkasi. Samoin oli tehnyt polkupyörän, jolla ajeli."

Mökissä oli yksi huone, mutta siihen mahtui kaikki; sauna, paja ym. Lattiana oli maa, ja kaikki mitä tippui, tallaantui sinne. Siksi lattia olikin kuin lainehtiva järvi.

Juho oli tehnyt ompelukoneen, joka myös tikkasi. Samoin oli tehnyt polkupyörän, jolla ajeli. Muistan, kun hänellä oli kaloja kuivumassa kesällä ulkona. Silmien läpi oli pujotettu naru, josta kalat roikkuivat. Juho kävi meillä kesällä 1939 muuraamassa leivinuunin. Hänellä oli sellainen tumma läppä (hattu), jolla hän mittasi, että monenko leivän uuni tehdään.

Kun mentiin takaisin Karjalaan 1942, niin Juho tuli meille kylään ja sanoi, että tulisi katsomaan, onko uuni ehjä. No, olihan se. Juho kehui, että ryssä ei saanut tykilläkään sitä rikki, kun tein niin vahvan. Tuo uuni on vielä tänä päivänäkin ehjä, vaikka eivät nykyiset asujat sitä käytä.

Juho oli leikkisä mies, hän otti laastia muurauslapioon ja sanoi, että pannaan pojalle savea housuun, jotta niistä tulee muureita. Me tietysti heti karkuun.

Jos Juho oli leikkisä, niin hän myös suuttui aivan pienestä asiasta. Silloin saattoi syntyä runo, joka ei varmasti miellyttänyt tuota ”suututtajaa”. Juholta syntyi runo yks’kaks, eikä niitä tarvinnut kirjoittaa muistiin, ne säilyivät ilman.

Hän eli vanhaksi ja on muistaakseni haudattu Rautalammille.

Sitten tulee mieleen Haparaisissa Ra-

pamäen takana asunut Pekka Loponen, ”Lopose Pekko”. Tuo aina hyväntuulinen, hymyilevä, piippua polttava runoniekka.

Hän piti pientä kauppaa mökissään, jossa oli myynnissä saippuaa, siemeniä, neuvoja, karamelliä ym. Lisäksi hän tilasi Käkisalmen Sanomia, ja vuoden lopulla kävi myymässä almanakkaa seuraavaksi vuodeksi.

Minä muistan käyneeni, jossa oli myynnissä saippuaa, siemeniä, neuvoja, karamelliä ym. Lisäksi hän tilasi Käkisalmen Sanomia, ja vuoden lopulla kävi myymässä almanakkaa seuraavaksi vuodeksi.

Minä muistan käyneeni Yrjö Kekan kanssa ostamassa Pekon kaupasta lakritsiä. Hän suhtautui meihin lapsiin erittäin ystävällisesti. Hän toimitti kaikki asiansa runomuodossa. Tullessaan tilaamaan Käkisalmen Sanomia oli tämä loru hänellä: Karjala ja Kansa Työ ois heitettävä pois, Käkisalmen Sanomat sen sijaan tilattava ois. Karjala oli kokoomuksen lehti, Kansa Työ vasemmiston ja Käkisalmen Sanomat maalaisliiton lehti. Tullessaan sitten keräämään rahaa lehtitilauksesta, oli tämä loru: Käkisalmen Sanomista tuli tietoa paha, että ensi keskiviikkoon pitäis olla raha.

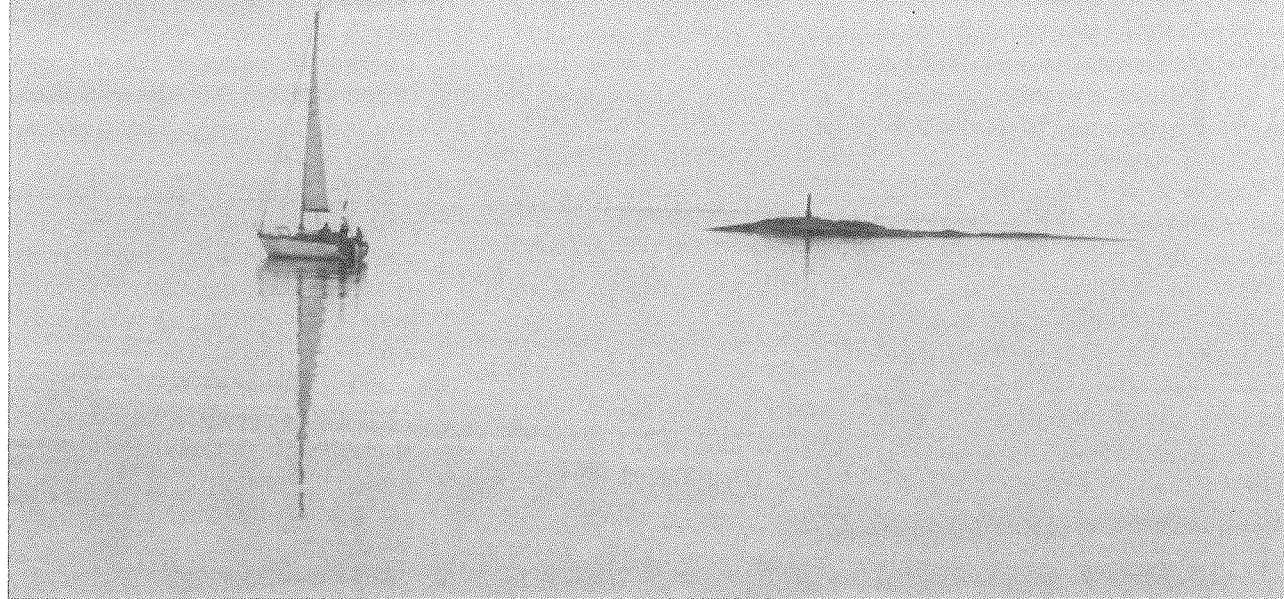
Almanakkaa tuodessa hän loruili näin: Almanakka annettais, kottiin kauniist kannettais, pari markkaa maksais, kuka ostaa jaksais.

Eihän näistä kaupoista hänelle paljon rahallista tuloa hänelle ollut, mutta kanssakäyminen ihmisten kanssa toi molemminpuolista iloa. Kerran oli Pekalle sattunut laskuvirhe, oliko ottanut rahaa liian paljon tai liian vähän, en tiedä. Siitä syntyi kuitenkin seuraava runo: Pitäisköhän jo nää kauppahommat jättää, kun alkaa tuo ynnälaskukin jo pettää – mutta kukas täällä sitten namusia möisi, moni ilman siemeniä, saippuota jäisi.

Pekka kuoli 74-vuotiaana ennen talvisotaa.

Viljo Pitkänen

Laatokka, Karjalan meri

Matkalla Mantsin saareen. Yksinäinen luoto Laatokan meren keskellä. Purjevene lipuu hiljaa tyynessä säässä.

Synnyin Laatokan rantamaisemissa. Sen rannalla vietin lapsena usein aikaani. Siksi olen aina tuntenut mielenkiintoa tuota vesialuetta kohtaan. Sen ominaisuudet ovat olleet tutkiskelujeni kohteina aina silloin tällöin eri asioiden yhteydessä.

Nyt mielenkiintoni heräsi taas, kun kuulin erään tukijan sanovan esitelmässään, että Laatokan syvin kohta on 290 metriä. Kun vielä eräessä lehdessä näin saman tiedon, päätin jälleen selvittää, löytyisikö jostakin varmaa tietoa tällaisen syvänteen olemassaolosta.

Rannat, kalliot ja luodot

Laatokka on niin sanottu kattilavajoa. Se sijaitsee kahden suuralueen, kiiteisen Baltian kilven ja Itä-Euroopan kerroslaakion rajalla. Pohjoisrannikon kaakko-luode-suuntaiset vuonomaiset lahdet ovat entisen vuoriston laaksoja. Kannakselta aina Haltiatunturille Lappiin on sijainnut muinainen vuorijono. Toinen vuorijono on sijainnut Suomenlahden pohjoisrannikolla itä- länsi -suuntaisena.

Jääkauden aikaiset ankarat olosuhteet ovat muuttaneet omalta osaltaan nämä vuoret vaaroiksi, tuntureiksi ja kallioiksi. Laatokan pohjoisosassa kiviaines on ollut lujaa, ja niinpä jääkauden aikaiset jäännökset ja niiden mukana kulkenut irrallinen kiviaines on kerääntynyt maaston alaviin kohtiin ja näin tasoittanut maanpintaa. Vuoriston laaksot ovat määränneet jäävirtojen kulkusuunnan. Mukana kulkeutunut kiviaines on jättänyt edetessään jäljet kallioihin ja luotoihin.

Tietolähteitä ja tietoa riittää

Laatokasta on kirjoitettu paljon. Tuhannet ja taas tuhannet ihmiset ovat tutustuneet siihen vuosituhansien aikana omakohtaisesti. Se on osoittautunut eräiltä osin hyvinkin salaperäiseksi, etenkin aikaisempina aikoina, kun ei ollut nykyisen kaltaisia tutkimusvälineitä. Siksi sen ominaisuuksista on olemassa ristiriitaisia tietoja, pelkkiä oletuksia ja vieläpä uskomuksia. Eri lähteistä saadut tiedot poikkeavat huomattavasti toisistaan. Olen yrittänyt löytää tosiasioihin perustuvaa tietoa Laatokan ominaisuuksista ja törmännyt näihin

epätarkkuuksiin ja ristiriitaisuuksiin.

Laatokan pinta-ala on saarineen noin 18 400 neliökilometriä, ja ilman saaria se on noin 17 700 neliökilometriä. Järven pituus on noin 208 kilometriä ja leveys Taipaleenjoen suistosta kohtisuoraan järven kaukaisimpaan kohtaan kartalta mitattuna 134 km. Kirjallisuudessa esiintyy arvioita 107:stä 140 kilometriin.

Laatokan pinta on 4 metriä Suomenlahden pinnan yläpuolella, ja sen vaihtelu on vähäistä. Laatokan keskisyvyys on noin 50 metriä. Siinä on noin 500 saarta, jotka lähes kaikki sijaitsevat pohjoisosassa. Järveen laskee noin 140 jokea ja puroa, joista osa on melko pieniä. Suurimmat niistä ovat Vuoksi, Hiitolanjoki, Ihantalanjoki, Kiteenjoki, Tohmajoki, Jänisjoki, Syskäanjoki, Vuoksenjoki, Tulemajoki, Miinalanjoki, Alavaisenjoki, Syväri, Sjas ja Olhavanjoki.

Järven laskujoki on Neva. Laatokkaan laskevien suurimpien jokien: Syvärin ja Vuoksen yhteinen sadealue on 153 900 neliökilometriä. (Syvärin 84 400 ja Vuoksen 69 500). Laatokassa on vettä noin

900 kuutiokilometriä eli 900 miljardia kuutiometriä eli 900 biljoonaa litraa eli kuutiodesimetriä. (Biljoonassa on ykkösen jälkeen 12 nollaa)

Se Laatokan syvin kohta

Koska en ole voinut henkilökohtaisesti suorittaa Laatokalla syvyysmittauksia, joudun turvautumaan kirjallisuudessa ja kartoissa oleviin sekä muutama puhelimitse saamaani tietoon. Kirjoissa olen tavannut erittäin ristiriitaisia syvyysarvoja kartoissakin on isoja eroja. Suurin syvyysarvo on vanhassa suomalaisessa kartassa, Suomen yleiskartassa vuodelta 1941, johon on merkitty 260 metriä. Venäläisessä merikartassa vuodelta 1922 syvimmäksi kohdaksi on merkitty Valamosta lähteen oleva syväne 223 metriä.

Uudemman venäläisen merikartan (painettu 1988) mukaan Laatokan syvin kohta olisi 228 metriä ja sijainti Lumivaaran pitäjässä, keskimmaisesta Kilpisaaresta noin 2 kilometriä suoraa pohjoiseen ja Kuhkaa saaren kaakkoiskulmasta suunnilleen koilliseen. Syvänteen koordinaatit ovat 30 astetta 26 minuuttia itäistä pituutta ja 61 astetta 24 minuuttia pohjoista leveyttä.

Toinen syväne on merkitty karttaan Valamosta noin 12 kilometriä suoraan lähteen, likimain Kilpisaaren ja Valamon puolella välissä. Syvyys on laajalla alueella yli 200 metriä, syvimmillään 221 metriä. Koordinaatit ovat 30 astetta 41 minuuttia itäistä pituutta ja 61 astetta 23 minuuttia pohjoista leveyttä.

Kolmas syväne sijaitsee Käkisalmen noin 17 kilometriä pohjois-koilliseen, Hiitolan kunnan Kilpolan kylän kohdalla. Siellä syvyys on 215 metriä. Paikan koordinaatit ovat 30 astetta 13 minuuttia itäistä pituutta ja 61 astetta 11 minuuttia pohjoista leveyttä.

Neljänneksi ympäristöstään poikkeava syväne on merkitty merikarttoihin Sortavalaan johtavan reitin alkupäähän, Kotiluodosta itään noin 3 kilometriä. Syvyydeksi on merkitty vanhemman karttaan 221 metriä ja uudempaan

194 metriä. (Huomio: koordinaatit ovat noin arvoja.)

Näin arvioin

Eniten luotan uudempaan merikarttaan, koska erään kalastajaryhmän ajassa veneellään kohti Valamoa kaiku-luotain oli näyttänyt 220 metriä. He eivät olleet etsimässä syvintä kohtaa, vaan he ajoivat jostakin kohtaa syvännealueen yli.

Venäläisessä Karjalan tasavallan talousjulkaisussa Laatokan syvimmäksi kohdaksi on merkitty karttaan Käkisalmen 17 kilometrin päässä oleva syväne, 230 metriä. Joten jokaisella näyttää olevan omat syvyysarvonsa.

Järven syvintä aluetahan on luoteis- ja pohjoisrannikko. Linjan: Sortanlahti – Mantsinsaari eteläpuolella on vain muutamia yli sadan metrin syvyyksiä. Täytyy kai mennä itse mittaamaan nuo syvyydet, jotta saisi oikeaa tietoa niis-

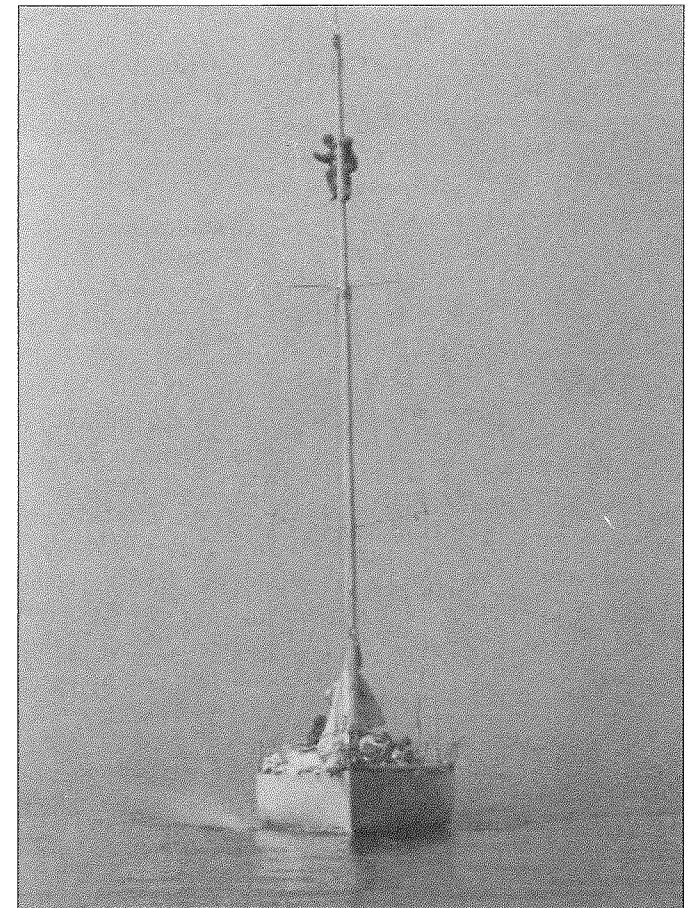
tä. Nyt ovat tiedot liian ristiriitaisia.

Herääkin kysymys: millaisilla mittavälineillä kukin on mitannut, vai onko vika mittajissa?

TOIVON, että 290 metriä mitannut ottaisi minuun yhteyttä, jotta minäkin sais tietää tuon syvänteen.

Pentti Rajaheimo
puh. 040777 6115
Pohjolaantie 11
04400 Järvenpää

Puhtaaksikirjoittajalle heränneitä kysymyksiä:
Olisiko mahdollista, että järven pohjahiekka kuljeksi ja omalta osaltaan aiheuttaa vuosikymmenien aikana vaihteluita? Toinen uteliaisuuden aihe: kauanko mahtaa kestää, että koko järven vesi uusiutuu?

Purjevene Laatokan usvan seassa. Kippari on noussut mastoon etsimään satamaan. Kuvat: Kalevi Hyytiä.

Vuoksela-Seuran toimintaa vuonna 2004

Seuran hallitus kokoontui tammi-kuun 17. päivänä Seikassa Hämeenlinnassa.

Seuran hallitukseen kuuluvat jäseninä Raija Jyrinki, Kauko Komonen, Kaisu Pasanen, Martta Repo, Pentti Ruohotie, Raija Santanen, Tapio Sihvo, Ossi Tukia, Veerti Uosu-kainen, Pentti Warvas ja Taisto Virkki, sekä varajäseninä Timo Broman, Kauko Hyvärinen, Aimo Kymäläinen, Ritva Laine, Anu Pirtti-lahti ja Heikki Virkki.

Entiset puheenjohtajat jatkavat eli puheenjohtajana Taisto Virkki ja varapuheenjohtajana Pentti Warvas. Sihteerinä seuralla ei tällä hetkellä ole ja valinta jäi seuraavaan kokoukseen.

Vuosikokouksen päättämistä kuluva vuoden toimintasuunnitelmasta käytiin keskustelua ja asioiden jatkotoimista päätettiin.

Työvaliokuntaan valittiin Taisto Virkki, Pentti Warvas, Kaisu Pasanen, Raija Santanen, Kauko Komonen ja "tuleva sihteeri". Tehtäviin kuuluu valmistella hallituksen kokousasiat, vuosikokousasiat sekä Vuoksela-juhla.

Vuosikokous päätettiin pitää Hotelli Petäyksessä 6.6. alkaen klo 13.

Vuoksela-juhla, joka järjestetään joka toinen vuosi, alkaa vuosikokouksen jälkeen samassa paikassa.

Karjalan Liiton kesäjuhliin Joensuussa osallistutaan pääjuhlaan 20.6. ja toivotaan vuokselaisten tulevan mukaan eri juhlatapahtumiin 18.-20.6. runsaslukuisesti.

Kotiseutumatka Vuokselaan toteutetaan 22. - 25.7.2004; toinen bussi lähtee Tampereelta ja toinen Turusta. Tarkemat tiedot toisaalla lehdessä.

Romanskin hallintoviranomaisiin päätettiin olla ennen kesää yhteydessä. Tavoitteena on selvittää seuran hankkeita entisellä kotiseudulla ja keskustella molempia osapuolia kiinnostavista muistakin asioista.

Hallituksen kokousosastonantajat 17.1.2004 Kerhoravintola Seiska Hämeenlinnassa. Oikealta lukien: Aimo Kymäläinen, Veerti Uosukainen, Ossi Tukia, Taisto Virkki, Martta Repo, Tapio Sihvo, Raija Santanen, Veikko Juvonen, Anu Pirtti-lahti, Heikki Virkki, Kauko Hyvärinen, Pentti Warvas ja Kauko Komonen.

Suvannon Seutu-lehden roolista yhteisenä kotiseutulehtenä Sakkolan ja Metsäpirtin kanssa on saatu myönteistä palautetta. Tavoitteena on tukea osaltamme lehden roolia vuokselaaisuutta kertovilla aiheilla. Lehteä pyritään tekemään edelleen tunnetuksi, jotta se tavoittaisi yhä laajemman lukijakunnan.

Internet-sivustojamme vuoksela-seura.fi on tarkoitus täydentää ja laatia myös ajankohtaisaiheita sivuille. Palautetta toivoisimme myös saavamme.

Julkaisutoiminnasta keskusteltiin ja uusista mahdollisista tuotteista. Vuokselaan murrenastoa on olemassa Veikko Juvosen keräämänä. Hänen ja Taisto Virkin tehtäväksi annettiin valmistella asiaa eteenpäin.

Kyläkirjojen tekemisestä keskusteltiin. Todettiin, että työnimenä "SOTIEMME VUOKSELA - MATRIKKELI" koskien vuokselaisten sota-aikojen elämää niin koti- kuin sotarintamalla sitoo resurssit siinä määrin, että muihin hankkeisiin ei liiemmin juuri nyt ole tekijöitä.

Kuvateosten osalta tehdään kuvainventointi, josko olisi aineistoa 3. kuvateoksen tekoon.

Vuoksela-Säätiön kanssa tehdään entisenlaista yhteistyötä tavoitteena entisen kotiseudun muistojen vaaliminen eri tavoin.

Sijoituspitäjien karjalaseurojen kanssa jatketaan yhteistyötä.

Entisten naapuripitäjien kanssa on viime vuosina toimittu hyvässä yhteisymmärryksessä ja jatkossa linja jatkuu.

Muistomerkkien osalta Vuokselaan on meneillään alueista huolehtiminen ja täydennys-/kunnostusasiat ovat miehitä. Alueet ovat saaneet olla rauhassa ja alueille on vapaa pääsy. Ongelmana on huonot tieolosuhteet eli nykykunnossa kirkolle meno linja-autolla on mahdotonta.

Jäsenrekisteriasiat hoidetaan Karjalan Liiton jäsenrekisteriä hyödyntäen. Seuran jäsenyys Karjalan Liittoon antaa muuhunkin toimintaan järkevyyttä.

Suvannon Seudun Sukututkimuspiiriin osallistuu Vuokselaan edustajana Pentti Warvas entiseen tapaan.

Karjala-lehti on koettu myös hyvänä tiedottamisen välineenä. Tapahtumista ja muihinkin aiheisiin on saatu palstatilaa ja seurapalsta toimii tapahtumien tietopaikkana. Toivoo sopii, että lukijakuntaan tulisi nuorempia lukijoita lisää.

Kokouksessa keskusteltiin myös seuran tulevaisuusnäköistä. Huoli jatkuvuudesta tuli esiin ja kysymys, miten vuokselaissukujuuria omaavat nuoret saataisiin mukaan seuran toimintaan.

Paljon on vuosikymmenien aikana saatu aikaan. On kyse laajan ja todella arvokkaan perinnön jatkohoitamisesta.

Taisto Virkki

Vuokselaan kirkkorantaa.

Evakkoon lähdöstä 60 vuotta

Lähde kotiseutumatkalle Vuokselaan
4 pv / 22. - 25.7.2004

Vastuullinen matkanjärjestäjä
Lomalinja / www.lomalinja.fi p. (03) 3140 3310
Aleksanterinkatu 29 33100 Tampere

Matkaohjelma, -hinnat ja reitit (sitoumuksetta)

REITTI1 Hinta 285 €

KOTIKYLÄT-MAISEMAT-TAISTELUTANTEREET
Tampere-Forssa-Tammela-Hämeenlinna-Helsinki-Vaalimaa-Viipuri-Terijoki (htl Leningradets 1 yö).
Sakkolan Kiviniemi (htl Losevo 2 yötä).
Kotiseuturetki Vuokselaan,
Kesäpäivä Karjalassa-juhla 24.7. Käkisalmissa,
Tali-Ihantalan taistelusta 60 vuotta, (muistohetki) paluumatkalla.
Mukana sotahistorian opas dosentti Eero Elfvengren.

Lisätietoja/ilmoittautumiset Taisto Virkki,
p. 050 - 553 8607 tai 03 - 363 1750 koti ilt.
taisto.virkki@luukku.com

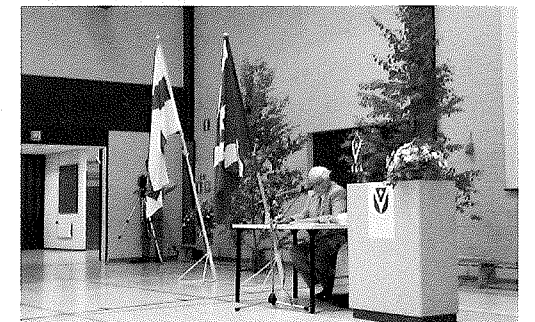
REITTI2 Hinta 265 €
MUISTOJEN KANNAS ELÄÄ MIELISSÄMME
Turku-Paimio-Salo-Perniö-Helsinki-Hamina-Vaalimaa-Viipuri-Sakkolan Kiviniemi (htl Losevo 3 yötä).
Kotiseuturetki Vuokselaan,
Kesäpäivä Karjalassa-juhla 24.7. Käkisalmissa,
Tali-Ihantalan taistelusta 60 vuotta (muistohetki) paluumatkalla.

Lisätietoja/ilmoittautumiset Taisto Virkki
tai Paula Linsen, 02 - 7366 118.

VUOKSELA-SEURA ry
Tulevan kesän tapahtumia

Vuosikokous
6.6.2004 klo 13
Hotelli Petäys, Tyrvääntö

Kuva vuodelta 2002 Tammela

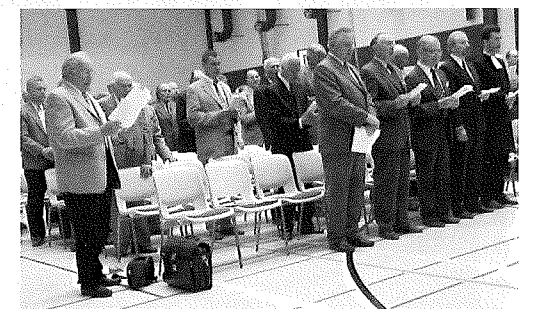
Vuosikokouskuva.
Kokouksen pj. Keijo Turkki.

Vuoksela - juhla
6.6.2004 vuosikokouksen jälkeen
Hotelli Petäys, Tyrvääntö

Kuvat vuodelta 2002 Tammela

Vapaata seurustelua ennen juhlaa.

Karjalaisten laulu raikaa

TERVETULOA MUKAAN
6.6.2004.

Arepyhä Vuokselan tapaan

Joulun jälkeisenä tiistaina kokoon-
tuivat pääkaupunkiseudulla asuvat
vuokselalaiset Karjalataloon perin-
teiseen arepyhäiltansa. Tilaisuus ko-
kosi lähes 30 osanottajaa, pitkämatkai-
simmat Karstulasta saakka. Iloisten ta-
paamisten porina täytti eteisen. Sorta-
vala-salin jouluisten pöytien ääressä
puhuttiin "päällimmäiset pois" ennen
ohjelman alkua.

Ilta aloitettiin laululla "Arkihuolesi
kaikki heitä". Ohjelman juonsi Vuokse-
la-Seuran vpj. Pentti Warvas, joka lau-
sui kaikki lämpimästi tervetulleiksi. Hän
välitti myös tervehdyksen pj Taisto Vir-
kiltä, joka oli estynyt saapumasta flunsa-
san vuoksi.

Hiljaisella hetkellä kunnioitettiin ikui-
suuteen siirtyneitä kotikuntalaisia.

Suomalaisen kansansävelmän "Jou-
lu, joulu tullut on" jälkeen olikin jo en-
simmäisen kahvikupillisen vuoro, jolloin
karjalainen tarinointi ryöpsähti pöydis-
sä valloilleen. Aloitettiin myös esittely-
kierros, jolloin selvisi, mistä Vuokselan
kylästä ja suvusta kukin oli.

Erityisesti iloittiin niistä nuoren pol-
ven edustajista, jotka olivat saapuneet

iltaan. Muitakin ensikertalaisia löytyi
joukosta.

Ilta jatkui laululla "Kun joulu on", jon-
ka sanoittajasta Alpo Noposesta kertoi
professori Paavo Liski.

Hänen jälkeensä Vuokselan oma ken-
raali, Paavo Junttila, toi oman arvokkaan
lisänsä tilaisuuteen kertomalla talviso-
dan tapahtumista ja osallistumisestaan
nuorena rivimiehenä joukko-osastonsa
taisteluihin. Hän havainnollisti moni-
puolista esitystään kartoilla ja kaavioil-
la.

Professori Paavo Liski jatkoi talviso-
ta-aihetta esittämällä Yrjö Jylhän Taipa-
leenjoella kirjoittaman runon "Pyhä yö".

Paavo Liski kertoi myös erään äitinsä
muiston hetkestä, jolloin tämä valmis-
teli evakkoon lähtöä lapsineen Paavo-
pojan ollessa vain nelikuinen. Lapsen
kirkkaasta katseesta äiti sai varmuuden,
että kaikesta selvittää, toivoo on ja elä-
mä kantaa.

Tämän jälkeen kunnallisneuvos Veik-
ko Juvonen kertoi "Sotiemme Vuokse-
la"-historiikkityöryhmän tähänastisis-
ta selvityksistä sekä tietojen keruusta.

Tietoa jaettiin myös heinäkuussa to-

teuttavasta Vuokselan matkasta ja 6.6.
Hattulan hotelli Petäyksessä pidettä-
västä Vuoksela-juhlasta ja vuosikoko-
uksesta.

Kenraali Junttilan kanssa samanikäi-
nen Veikko Juvonen muisteli myös vuo-
den 1939 alussa tapahtunutta sotavä-
keen menoaan. Marraskuun lopulla Rii-
himäellä muodostettiin Sissipataljoona,
joka kuljetettiin Kuopion ja Kajaanin ohi
Suomussalmelle. Siellä se sai ensi kos-
ketuksen sotatoimiin. Hänelle oli jäänyt
mieleen lähtemättömästi, miten Suomu-
salmen kirkonkylä paloi.

Tunnelma oli koko illan vapautunut,
välitön ja lämminhenkinen.

Tarjoilun huolehti seuran sihteeri
pohjalaisen puolisonsa kanssa. Hän
säesti myös laulut.

Loppusanat ja kiitoksensa osallistu-
jille esitti Pentti Warvas. Sukututkijana
hän totesi vielä, että todennäköisesti
olemme kaikki sukua keskenämme.

Ilta päättyi "Maa on niin kaunis" -
lauluun.

Raija Jyrinki

Osanottajia jouluisen kahvipöydän ääressä

Vuokselan asiantuntijat. Oikealta lukien: Veikko Juvonen, Paavo ja Mirjam Junttila ja Paavo Liski.

VIRKIN VIRKKEET

Vuosi 2004 – yhdessä ahertamista

Vuodet vierii virtanaan, on vanha sa-
nonta. Näin alkuvuodesta on tuorees-
sa muistissa edellisen vuoden tapahtu-
mat. Työelämässä vielä olevana työ-
asiat menevät jo rutiininomaisesti yli
kolmen vuosikymmenen kokemuksella.
Vapaa-aikaan liittyy osaltani melko vah-
vasti erilaiset harrastukset ja luonnolli-
sesti myös kotiaskareet. Parin vuoden
ajan olen saanut eri tahoilta komment-
teja ja ohjeita "pidä kunnostasi huolta"
– eikä syyttä.

Totutuista tavoista poikkeaminen, ai-
nakin minulle ei ole helppoa. Ehkä tässä
suhteessa minullakin olisi opittavaa.

Olin työelämäni ensimmäisessä kun-
toutuksessa ja sieltä sain nyt terveelli-
sen kimmokkeen niin ulkoilun, ruokava-
lion kuin henkisen hyvinvoinnin ylläpi-
tämiseksi. Nyt vasta osaan arvostaa eri-
laisten harrastusten merkitystä ihmisen
mieleen. Itselleni merkitsee erittäin pal-
jon tällä hetkellä kotiseututyö eri muo-
doissa ja yleensä karjalaisen sukuperä-
ni tiedostaminen. Kun kokee hyvänolon
tunteen eri muodoissa, se on parasta
kantoaaltoa elämän virroilla kulkiessa.

Nyt alkanut vuosi Vuoksela-vinkke-
listä katsottuna toiminnallisesti värittää
erilaisia toimintoja ja yhteistyötä mo-
neen suuntaan.

Olin Pentti Warvaksen kanssa 17.1.
Karjalan Liiton Etelä-Hämeen toiminta-
suunnitelmatilaisuudessa, jossa yhdes-
sä mietittiin seurojen tulevaisuuden
näkymiä, -haasteita ja mahdollisuuksia.
Samansuuntaisia ajatuksia tuntui ole-
van muillakin kuin meillä. Millä keinoilla
saadaan nuoria mukaan toimintaan, mi-
ten tiedottamista voitaisiin tehostaa ja
seuran jatkuvuus turvattua. Nykyisin

erilaiset sähköiset työkalut ja viestimet
ovat erinomainen asia ja nuorien lisäksi
myös useat seniorit ovat innolla muka-
na. Paikallisilla karjalaseuroilla jäsenis-
tö on suppealla alueella verrattuna pi-
täjäseuroihin, joiden jäsenistö asuu ha-
jallaan ja etäisyydet ovat pitkiä.

Yhteiset haasteet koskettavat myös
meidän seuraamme. Seuroissa puheen-
johtajan, varapuheenjohtajan, sihteerin
ja rahastonhoitajan roolit ovat merkit-
täviä eri hallintokokoonpanojen lisäksi
unohtamatta aktiivista jäsenistöä tie-
doillaan.

Toivon, että seuroissa aktiviteetti kas-
vaisi erityisesti nuorien osalta. Työtä
olisi tarjolla monipuolisesti kunkin tai-
doille.

Seuramme osalta esimerkiksi sihteeri
puuttuu tällä hetkellä. Ottakaapa roh-
keasti yhteyttä allekirjoittaneeseen, kes-
kustelen mielelläni asiasta kuin asiasta.

Toivotan kaikille lehden lukijoille ja
yhteistyökumppaneillemme antoisaa
vuotta 2004.

Taisto Virkki

Metsäpirtti Seuran hallitus on samaa suurta perhettä

Kalevin kuulumiset

Suvannon Seudun numerossa 8/2003 esiteltiin Metsäpirtti Seuran uusi hallitus. Hallitukseen kuuluu 6 jäsentä sekä puheenjohtaja. Lisäksi seuran kunnia-puheenjohtaja Leo Laulajainen on usein läsnä yhdistyksen kokouksissa.

Miten nykyinen hallitus liittyy tähän otsikossa mainittuun Jaaman kylässä isonvihan aikaan ja jälkeen asuneeseen Pauli Peltosen perheeseen? Vastaus: Koko hallitus kunniapuheenjohtaja mukaan luettuna ovat Paulin ja Varpun jälkipolvea!

Pauli Peltonen ja vaimonsa Varpu Laurintytär mainitaan useissa lähteissä. Vuoden 1724 henkikirjassa perhe mainitaan Vanhajaaman 'Wanhajama' kylässä ensimmäisenä talona. Perheeseen kuuluivat Pauli 'Pähl Peldoin' (32 v) ja vaimo Varpu 'Wallborg Larsdr' (27 v) sekä lapsensa Pekka 'Petter' (6 v) ja Maria (1,5 v). Perhe kalasti Suvantojärvellä ja eli kohtalaisen hyvin. Seuraava tarkka henkikirja on laadittu 30 v myöhemmin eli v. 1754. Tässä kirjassa asuinpaikasta on käytetty nimeä Jaama 'Jama'. Jaaman 1. taloa asuu Ahtiaisen perhe ja toista taloa Peltosen perhe. Pauli Peltosen perhe on kasvanut. Pauli mainitaan talonpoikana 'B.'. Hänen taloudestaan on 13 henkilöä; vaimo Varpu Laurintr, Pekka-poika ja vaimonsa Varpu Mylläri, Matti-poika, Pauli-poika, Liisa-tytär, Varpu-tytär, Tapani-poika, Anna ja Hanna tyttäret sekä Pekanpojat Juho ja Daavid.

Sakkolan seurakunnan 1. rippikirjassa (1748-1764) Talonpoika (B) Pauli Peltonen asuu perheineen Jaamassa (Jaaman 23. henkilö).

Paulin lisäksi rippikirjassa mainitaan

**Pauli Peltonen (1676-1758) ja
Varpu Laurintytär (1697-1766)
Metsäpirtin Jaamasta**

PERHEKORTTI

Pauli 'Paul' Peltonen (s. .05.1676 Sakkola Jaama ?,
k. 19.11.1758 Sakkola Jaama)
Puoliso:
Varpu Laurintr (s. 1697 xx, k. 26.11.1766 Sakkola Jaama)
Lapset:

- (1) Pekka Peltonen (s. 1718 Sakkola Jaama,
k. 08.03.1798 Sakkola Jaama)
- (2) Magdalena Peltonen (s. n. 1720 Sakkola Jama,
k. Vuolle ?)
- (3) Maria Peltonen (s. 1720-luku Sakkola Jaama,
k. 23.09.1757 Sakkola Metsäpirtti)
- (4) Matti Peltonen (s. 1720-luku Sakkola Jaama,
k. 27.05.1791 Sakkola Jaama)
- (5) Pauli Peltonen (s. 1720-luku Sakkola Jaama,
k. 21.03.1807 Sakkola Jaama)
- (6) Lisa Peltonen (s. 1720-luku Sakkola Jaama,
k. Vilakkala ?)
- (7) Valpuri Peltonen (s. 1732 Sakkola Jaama,
k. 28.01.1779 Sakkola Taipale)
- (8) Tapani Peltonen (s. 01.05.1735 Sakkola Jama,
k. 03.11.1818 Sakkola Jama)
- (9) Anna Peltonen (s. ..1730-luku Sakkola Jaama,
k. Vuolle ?)
- (10) Johanna 'Hanna' Peltonen (s. 06.12.1741 Sakkola
Jaama, k. Vuolle ?)

Lähteet: RK 1748-65-kuolleet-HK 1724/68-54/571

vaimo Valpuri Laurintr, Pekka Paulinpk ja vaimo Valpuri Mylläri 'Mölläre', Matti Paulinpk, Pauli Paulinpk, Liisa Paulintr, Hanna Pekantr, Valpuri Paulintr, Tapani

Paulinpk, Anna Paulintr, Johanna Paulintr, Maria Miettinen (Matti-pojan vmo) ja Johanna Hämäläinen (Pauli-pojan vmo).

Joulupuuro maistui

Pauli Peltonen kuolee syksyllä 1758 Jaamassa 82 v 6 kk ikäisenä. Hautajaiset pidetään 19.11.1758. Pauli on puettuna käärinliinoin ja hänelle soitetaan kelloa hautajaisten yhteydessä. Tilaisuudesta seurakunta veloittaa 45 kopeekkaa. Kuolintiedosta laskettu syntymäaika (s. 1676) ei vastaa v. 1724 henkikirjan antamaa tietoa (s. 1692). Varpun vaimo elää leskenä 8 vuotta. Hän kuolee 26.11.1766 70 v ikäisenä. Varpun haudataan 30.11.1766 puettuna käärinliinoin ja kelloa soittaen. Tilaisuudesta veloitetaan 13 kopeekkaa. Varpun esipolvea en tunne.

Paulilla ja Varpulla oli ainakin 10 lasta. Heistä kastetiedot löytyvät Tapanin (kast. 01.05.1735) ja Johannan (kast. 06.12.1741) osalta, molemmat Jaamasta. Kaikki 4 poikaa avioituivat ja jäivät asumaan Jaaman kylään. Tyttäristä Magdalena, Anna ja Johanna avioituivat Inkerin puolelle Vuolteeseen, Maria Metsäpirtin kylään Samuel Suden ja hänen jälkeensä Juho Revon kanssa, Liisa Vilakkalaan Lauri Meskasen kanssa ja Valpuri Taipaleeseen Aatami Laulajaisen kanssa.

Peltosen suvusta on myös aikaisempia tietoja. Savuveroluetteloissa vuosilta 1690 - 1696 löytyy Saaroisten kylän kohdalta maininta Paavo 'Pähl' Peltosesta 'Peldoin'. Paavo (tai Pauli) on maksanut veroa yhdestä savusta. Mikä on tämän ja edellä mainitun Paulin sukulaisuus (ehkäpä isä ja poika), ei ole varmuudella tiedossani. Mistä Paulin isäpolvi (Peltonen-suku) on tullut, on myöskin hämäläinen peitossa.

Pauli Peltosella ja Varpu Laurintytällä on varsin laaja jälkipolvi. Metsäpirtin nykyisen hallituksen jäsenistä Leo ja Kimmo Laulajainen, Teuvo Hatakka, Airi Kosonen, Marja-Liisa Vesanto ja Kalevi Hyytiä ovat Tapani-pojan jälkeläisiä, Raija Haapsaari Pekka-pojan ja Ilmi Pesonen Matti-pojan jälkipolvea.

Kalevi Hyytiä
www.metsapirtti.net

Arpajaisonnea! Seuramme pitkäaikainen jäsenihteerimme Sylvia Pauku oli onnetarten joukossa. Leo Laulajainen, Eeva-Liisa Veijalainen ja Raita Karpo seuraavat vierestä. Kuva: Pirkko Hyytiä.

Yhdessä vietetty puurojuhla oli hyvä johdanto oman joulun valmisteluun. Puuro maistui, laulu raikui Sakkolan Heikki Karjalaisen johdolla ja kevyesti vähän tonttuiltiin. Rautulaisen Osmo Valkosen kannel helkähteli ja joulutunnelmaa oli Wiipurisali tulvillaan.

Oli ilo tavata naapuripitäjistä kutsuttuja yhteisessä ilossa. Niin korkealle tunnelma kohosi, että Metsäpirtti-juurinen taiteilija Raita Karpo hypähti omia

aikojaan tuolille lausumaan ja laulamaan. Osallistuessaan ensimmäistä kertaa tarinailtaan Raita kertoi olevansa iloisesti yllättynyt runsaasta ja moni-ikäisestä juhlakansasta.

Vakavaa puhettakin kuunneltiin joulusta ja sen sanomasta.

Joulupukki muisti tulla tuomisineen ja arpajaisvoitot olivat tavallista juhlavammat.

Hyvillä mielin tuntuivat kaikki lähtevän koteihinsa. -IP

Taas on tarjolla kirjoja

Kirvesmäkikerho on teettänyt uusintapainoksen sarjasta
Metsäpirtti meille rakas.

Kaikki neljä osaa maksavat 60 euroa + lähetyskulut, yksitellen tilattuna hinta on 20 euroa per kirja + lähetyskulut.

Kalervo Paukun teoksen
Kirvesmäki helmi Karjalan kruunussa
hinta on 25 euroa + lähetyskulut.

Tilaukset: Aulis Ukkonen puh. 09-505 1897.

Jouluretkellä Viipurissa...

Pälkähtipä mieleen, että lumista Viipuria ei olla nähnyt pitkään aikaan. No tuumasta toimeen. Pirkko käänsi auton nokan kohti itää. Joulukiireet jätettiin toisten huoleksi. Aikaan kohdattiin tietä reunustava rekka-jono, pitempänä kuin koskaan. Hyvin tielle kolmekin kaistaa mahtui, kun lunta oli vain ripaus.

Idän puolella tie oli väljempi. Oli tainnut olla liukastakin kesärenkailla ajella, koska puolessa välillä matkaa tien reunassa oli epämääräinen romukasa, josta ei pystynyt hämärässä enää arvioimaan montako autoa siihen oli rysähtänyt. Tien poikki oli vielä yksi ajautunut suoraa metsään. Uhreja keräiltiin parhailaan pois tapahtumapaikalta. Meidänkin vauhti taisi siinä entisestään rauhoittua.

Joulumieli sai aikanaan sijansa ja jouluiset ajatukset nousivat pintaan. Hämärän keskeltä alkoi tien penkoilta erotua toinen toistaan houkuttelevampia, tuuheita pikku kuusia. Siinä kehiteltiin sitten kaikenmoista suunnitelmaa, mistä oikea karjalainen jouluruokentuu.

Viipuria lähestyttäessä ilmassa leijaili tihenevään tahtiin valkoisia hiutaleita. Kaupungissa kadut olivat lumiset ja liikenne sen mukaista. Joulustokset saatiin hyvälle alulle ja majapaikkakin löytyi. Auto kurvattiin turvallisesti Druzban vartioituun parkkiin ja katsastettiin vielä kauppojen valikoimia. Hallista löytyi herkkuja: kuivattuja mandariineja ja suolakurkkuja.

Satanut lumi pehmensi askeleet. Lumen alla lymyvä jää teki tepposet ja Viipurin kaduilla tuli istuskeltua ihan tarkoituksesta. Luut kestivät ja hauskaa oli lankeilla. Himmeät katuvalot ja rauhallinen liikenne toivat mieleen nuoruus-

"Hieman kolkuttaa se kuusen haku, pakko myöntää. Mutta mikä ettei voisi kuusenkin hakea evakkoon!"

den ajan kävelyt 1950-luvun Helsingissä.

Lumipeite silotteli ympäristön kauneusvirheitä. Liikkeellä oli vain ihmisiä matkalla jostakin jonnekin. Pyöreä torni veti puoleensa. Pettymykseksi todettiin, että siellä oli yksityistilaisuus, mutta baarissakin sai syödä. Sivusta tarkkailtiin miten paikalliset juhlat kehittyivät. Tarjoilu tuntui olevan runsasta.

Aamulla Viipuri heräsi lumisena. Pääkadut oli aurattu puhtaiksi bussien hurrustella, mutta jalankulku oli työläämpää. Salakalahdella ensimmäinen pilkkijä harppoi pois viimasta puoleen sääreen ulottuvassa lumikinoksessa. Parkkipaikalla auto oli kuin lumilinnassa. Muodosta piti koettaa päätellä mitä kinosta ryhtyä kaivamaan.

Ostokset mahtuivat hulppeasti mukaan. Tarpeet osoittautuivat lopulta vaatimattomiksi. Jo tulomatkalla virinnyt ajatus alkoi kehkeytyä matkan tärkeimmäksi, ellei peräti koko retken päämääräksi.

Se karjalainen jouluruokentuu – kyllä siihen ainakin karjalainen kuusi tarvitaan! Niinpä Vahvialassa, Tervajoen paikkeilla koukattiin kylätielle maastoa tutkimaan. Sopivan hiljaisessa paikassa harpattiin tiepenkan kinokseen, joka upotti polveen asti. Pienet kuuset lymysivät lu-

men alla. Viipurista ostetulla sahalla nirhastiin pari poikki, livautettiin takakonttiin ja jatkettiin rivakasti matkaa.

Tarkastaessaan takakontin rajamies löysi kuusen nysät ja kyseli probuskoi-ta. Pirkko vakuutteli, että kukkiahan ne vaan ja minä koitin omintakeisella venäjän murteellani selvittää, että ystävä-tähän ne on saatu. Mies vilkaisi meitä uudestaan eikä enempää kysellyt.

Sitä ennen oli koettu melkoinen seikkailu, kun rekkajonon viereinen tien osuus tukkeutui täysin eikä selvittäjäs-tä ollut tietoaakaan. Tietä ei ollut auratu. Pienirenkaiset rekat eivät uskaltatuneet paksuun lumeen, tien sivuun. Ei ollut enää tilaa kahteen suuntaan ajaville. Pikkuautot työntyivät rekkojen välisiin koloihin, jotta vähä kerrallaan autosuma purkautui.

Kun päästiin rajan yli, niin virkamieheltä kuultiin, että viisainta olisi varautua kiertämään Lappeenrannan kautta, koska rantatie on täysin jumissa. Eli sama tilanne kuin rajan itäpuolella. Toiset väittivät, että vetäähän se tie. No kokeiltiin vetäkö. Puoli tuntia kerrallaan odoteltiin sumien selvittelyä, edettiin muutama metri tai kilometri ja taas odoteltiin. Mutta jo vajaan seitsemän tunnin kuluttua Viipurista lähdön jälkeen oltiinkin Vantaalla, Hyytiän pihassa.

Hieman kolkuttaa se kuusen haku, pakko myöntää. Mutta mikä ettei voisi kuusenkin hakea evakkoon! Olisi ollut kyllä noloa joutua asiaa selvittämään joulunpyhinä Viipurin poliisin kanssa. Hauska retki, mutta ehkä ei oteta tavaksi.

Ilmi Pesonen
Metsäpirtti Seura ry

Metsäpirtti kutsuu - lähde matkaan!

Lähde Metsäpirtti-juuristen mukaan. Bussit lähtevät Turusta, jos siltä suunnalta kertyy lähtijöitä, Helsingin kautta mennään rajan yli.

Talkoomatka 13-16.5.2004 tehtävänä hautausmaa-alueen raivaaminen. Tarkoitus myöskin retkeillä. Omakustannushintaan, kohtuullisesti. Pikubussi lähtee Mynämäen suunnalta.

Saaroisten kyläkerhon matka 20-22.5.2004 tavoitteena kylän vanhojen asuinpaikkojen kartoittaminen. Majoitus Kiviniemessä 2 hlö:n huoneissa, Losevskajassa. Hintaa: 200 EUR/hlö.

Nuorisomatka 4-6.6.2004 tarkoitettu lähinnä peruskouluikäisille ja omalle. Ohjelma suunnitellaan lähtijöiden iän mukaan. Majoitus Kiviniemessä, Losevskajassa 2 hlö:n huoneissa. Hintaa: 200 EUR/hlö.

Ahtiaisten Sukuseura matkalle 24-27.5.2004

Lähtö Turusta, ensimmäinen yö Losevskajassa Kiviniemessä, kaksi seuraavaa Pyhäjärvellä Aquamarinissa. Matkaan sisältyy päivän retki Konevitsaan. Hintaa: 295 EUR/hlö.

Pitäjäjuhlaan 2-5.7.2004. Vietetään yhteinen juhlapäivä 3.7. ja retkeillään Metsäpirtissä.

Hinta noin 260 EUR/hlö. Hintoihin sisältyy bussikuljetus, ryhmäviisumi, minimivakuutus (oma kattava hyvä olla lisänä), puolihoito ja bussikuljetus perillä. Ilmoittautumiset 1.4.2004 mennessä. Tarvittavat tiedot: nimi, sukupuoli, syntymäaika ja passin numero. Ilmoittautumiset: Ilmi Pesonen puh: (09) 694 6309. s-posti: ilmi.pesonen@welho.com (matkalla 9-22.2.) ja

Marja-Liisa Vesanto puh: (09) 879 4806 s-posti: marjaliisa.vesanto@luukku.com

Ahtiaisten sukukirjan tekeminen edistyy

Ahtiaisten kirjapalaveri pidetään 6.3.2004 klo 10.30-16.30.

Sukukirjan tekeminen edistyy. On hyvä keskustella yhdessä hankkeesta ja pohtia kirjan sisältöä, kun se vielä on mahdollista. Tekijöistä tuntuu, että paljon vielä puuttuu, jotta saadaan aikaan monipuolinen kirja, jonka mahdollisimman monet tuntevat omakseen. Siksi kaikkien panos on tärkeä ja apua tarvitaan.

Tunnettu sukututkija- ja lukuisissa kirjahankkeissa mukana ollut DI Kalevi Hyytiä kertoo kokemuksistaan ja evästä materiaalin hankkimisessa ja rajamisessa. Kalevi kuuluu itsekin Ahtiaisten sukuun ja on sukuseuran jäsen.

Tuokaa mukaan vanhoja kuvia katsottaviksi ja mahdollisesti tunnistettaviksi.

Sukuseuran hallitus on luvannut osallistua tilaisuuteen mahdollisimman täysilukuisesti, joten tuoretta tietoa on siltäkin suunnalta luvassa.

Järjestelyjen vuoksi pyydetään ilmoittautumaan: sihteri Jouni Ahtiaiselle puh. 040-5530636 s-posti: jouni@muusikko.net tai suvun esimiehelle Markku Saariselle puh. 02-4877510, 050-5729012.

Kokouspaikka Karjalatalon Galleriasali Helsingissä, osoite Käpylänkuja 1.

Sukututkijat huomio

Suvannon Seudun sukupiiri

kokoontuu lauantaina 17.4. klo 14.00 Karjalatalossa, Helsingissä.

Käsittelyssä Raudun, Sakkolan, Metsäpirtin, Pyhäjärven ja Vuoksen sukuja.

Lisätietoja Osmo Tuokko puh. (09) 547 3105, osmo.tuokko@kolumbus.fi

VUOSIA TÄYTTÄNEITÄ

Osmo Kuisma, syntynyt 27.1.1919 Sakkolan Haitermaassa, täytti 85 vuotta 27.1.2004 Hyvinkäällä. Hän asuu edelleen, sairauksista huolimatta, yksikseen omakotitalossa.

**Julkaisemme
Suvannon Seudun
joka numerossa**

- *surviestit
- *merkkipäivät
- *valmistuneet
- *kastetut
- *yms. perhejuhlat

Lähetä tiedot
toimitukseen, liitä
mukaan myös valokuva!
Laita mukaan lähettäjän
tarkat yhteystiedot,
että materiaali voidaan palauttaa.
Tietojen lähettäjän
vastuulla on kysyä lupa
asianosaisilta tietojen julkaisuun.

Kolmas päivä helmikuuta mie, Lea Kankare, täytin 60 vuotta. Äitiin on Sylvi o.s. Rauvala, syntynyt Muolaas, isäin on Aapro Jääskeläinen, syntynyt Sakkola Kirkokyläs.

Kohvit keitetään sukulaisil ja ystävil lauantain 7. helmikuuta klo 14. jälkee il-lasuuhu ast. Osoittees: Kartanonkuja 1 A 4, Pirkkala. Oot tervetult kohvil!

KUOLLEITA

Psykologian tohtori Kaisu Päivikki Le Roch (Mattila), syntynyt Helsingissä 22.10. 1957, kuoli raskaan sairauden uuvuttamana Bagneux'ssa 21.12.2003. Siunattiin Crematorium du Val de Bievressä Pariisissa 23.12.2003.

Kaisu oli Sakkolan Petäjärvellä syn-tyneen Leena Liisi Honkasen (Purontaa) tytär. Myös Kaisun edesmenneet isovanhemmat Tyyne Helena (Lamppu) ja Aake Viljo Purontaa olivat syntyneet Petäjärvellä.

Keitä on kuvissa?

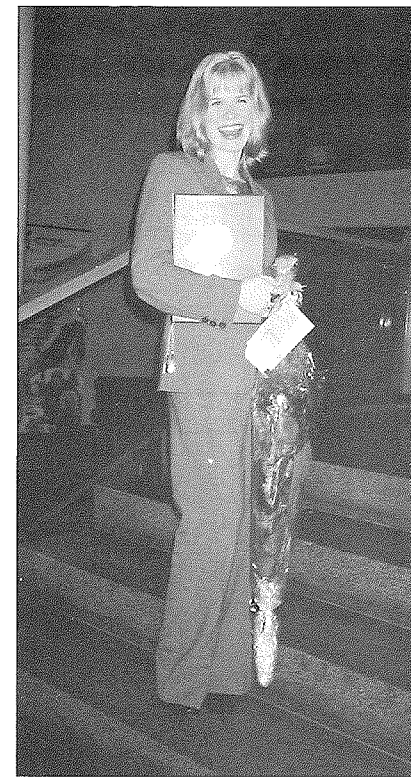

Tapparista. Oikealla Helmi Tiainen (s. 1922). Ketkä ovat toiset? Missä ja milloin kuva otettu?

Tapparin äitejä lapsineen. Keitä ovat kuvan henkilöt. Missä ja milloin kuva otettu? Ilmeisesti 1930-luvulla otetuista valokuvista ystävälliset vastaukset Kalevi Hyytiälle, puh. 040 5022750 tai kalevi.hyytia@metsapirtti.net

Valmistuneita

Anna Elina Matikka, s. 11.11.1977, valmistui kauppatieteiden maisteriksi Lappeenrannan teknillisestä yliopistosta.

Elinan sukujuuret ovat äidin puolelta Sakkolan Kiviniemestä, Sipilänmäen Karosia, ja isän puolelta Koivistolta.

Eric Mika Wilhelm Mellin on suorittanut filosofian maisterin tutkinnon geologiassa, Åbo Akademiassa.

Vanhemmat: Sirpa, o.s. Kuparinen, ja Lennart Mellin. Isovanhemmat Sirkka, o.s. Suikkanen, nyk. Salmikallio, ja Lauri Kuparinen Sakkolan Lapinlahdesta.

Liisa Kuuppo Valkeakoskelta on valmistunut 11.12.2003 kauppatieteiden maisteriksi Tampereen yliopistosta.

Liisan juuret ovat syvällä Karjalan mullassa. Liisan isoisä oli Matti Kuuppo, syntynyt Sakkolan Röykkylässä, ja isoäiti Paula Kuuppo. omaasukua Kuparinen, syntynyt Sakkolan Lapinlahdella.

SAKKOLAN KIRKONKYLÄN NUORISOSEURA ry:n VUOSIKOKOUS

pidetään sunnuntaina 14. pñä maaliskuuta 2004 klo 13.00
Antti Hynnällä, Ollilantie 11, 37500 Lempäälä.
Esillä sääntöjen määräämät asiat.
Johtokunta kokoontuu klo 12.00.
Tervetuloa!

Johtokunta

**Mitä kesämatkoja
Karjalaan on
on vireillä?**
Lähetä yhteystiedot
Suvannon Seutuun
- julkaisemme
matkoista koosteita
kevättalven
numeroissa!

ALEKSANTERI AAVAN

KOOTUT TEOKSET
on ilmestynyt
Kirjan myyntiä hoitaa
Päivi Kuparinen-Heikkinen,
Sairaalanatie 39, 08200 Lohja.
Puhelin 019-388 762,
tai 050-523 1828.

Kirjan hinta on 35 euroa +
posti- ja lähetyskulut.

SUVANNON SEUDUN ILMESTYMINEN VUONNA 2004

Vuoden 2004 seuraava lehti ilmestyy maaliskuun lopulla,
aineistot pitää lähettää 5.3. mennessä.

ILMESTYMINEN ja AINEISTOAIKATAULU 2004:

- * Nro 1 helmikuu, aineisto 15.1.2004 mennessä
- * Nro 2 maaliskuun vaihteessa, aineistot 5.3.
- * Nro 3 toukokuun alkupuolella, aineistot 15.4.
- * Nro 4 kesäkuussa juhannuksen alla, aineistot 3.6.
- * Nro 5 heinäkuun loppupuolella, aineistot 5.7.
- * Nro 6 syyskuun puolivälissä, aineistot 30.8.
- * Nro 7 marraskuulla, aineistot 15.10.
- * Nro 8 joulukuussa joulun alla, aineistot 1.12.

Aikatauluihin voi tulla vuoden mittaan pieniä muutoksia.
Aineiston viimeinen jättöpäivä ilmoitetaan aina
edellisessä numerossa. Tied. toimitus p. 040 730 2622.

PETÄJÄRVI -kirja

Petäjäjärvi-kirjan työryhmä muistuttaa, että nyt on aivan viime hetket käsillä lähettää kirjaan tarkoitettua materiaalia!

Erityisesti odotellaan vielä tietoja SOTILASPOJISTA -keitä oli mukana, löytyykö valokuvia, pieniä kertomuksia? Aineistoa voi lähettää ja tiedustelut osoitteella:

Teuvo Kuparinen,
Kastevuoreнкуja 4 B 28,
02360 Espoo
Puh. 09-801 5617
0400 612 347

SAKKOLA- MUSEO kaipaa

VALOKUVIA SAKKOLAN APTEEKISTA

- löytyykö vielä
jonkun albumista?

Yhteydenotot
arkistonhoitaja

Elsa Mäkelä
puh.
040 - 706 9483.

SUVANNON SEUDUN VANHOJA VUOSIKERTOJA

toivotaan lahjoituksena
Sakkola-Säätiölle.
Tavoitteena on sidottaa
kaikki pitäjälehdien
VUOSIKERRAT
KIRJOIKSI.

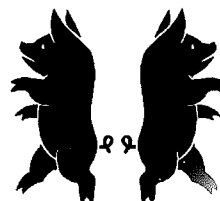
Yksittäiskappaleistakin
olemme kiinnostuneita!
Yhteydenotot Sakkola-
Säätiön toimihenkilöihin,
museoväkeen tai
lehden toimitukseen.

Sakkola-tuotteita - tilaa vaikkapa lahjaksi!

- * Sakkola-viiri, 18,50 euroa
- * laudeliina/pöytäliina 5 e
- * Sakkola-lippis 10 e
- * Korttisarja, 8 korttia talviaiheisia
- * Sakkola-liite Karjala-lehdestä v. 1972, 3 e

* Muista myös myynnissä olevat kirjat:

Sakkolan historia II 13,50 e
Sakkolan kylät tuvasta tupaan 1939 18,50 e
Tuntematon Rokka 20 e
Hovinkylä 1911-2001 25,50 e
Rajalla rauhatonta 17 e
Kuljettuja polkuja 5 e
Kansansoittajia ja pelimannimusiikkia Karjalan kannakselta I 8,50 e
Shitov: Sakkola-Rautu-kirja (venäjäksi) 13 e
Karjalan kannas sotien jälkeen 10 e
Lehtipuu: Karjala - suomalainen matkaopas 24 e
Koppanen: Juuret syvällä Karjalassa 33 e

Yhteydenotot ja tilaukset
Aila Alanen,
puh. ilt. 03 - 375 2852
tai 040 - 707 6164
sekä Elsa Mäkelä
puh. 040 - 706 9483.

Postikulut lisätään
tuotteiden hintaan.

SEURAAVA SUVANNON SEUTU ilmestyy maaliskuussa.
Aineistot oltava toimituksessa viimeistään 5.3. mennessä!

Putkiliike P. Nuora Ky

37560 KULJU
Puh. 367 6100

SAKKOLA-MUSEO/ SAKKOLA-SÄÄTIÖ

PL 15
37500 Lempäälä

**TILAA
SINÄKIN
OMA
SUVANNON
SEUTU!**

SAKKOLAN HISTORIA

Toinen, uusittu painos Sakkolan historiaa on edelleen saatavana, samoin kirja Sakkolan kylät tuvasta tupaan.

Kirjoja voi hankkia Osuuspankin konttorista Lempäälässä.

Kirjoja myyvät myös Eino Kuisma, Punkalaidun, sekä
Lempäälässä Anneli Kuisma ja Aaro Viskari
Anneli Kuisma hoitaa postitettavat tilaukset, puh. 03- 3748 410

Sakkolan historia II maksaa 13,50 euroa ja
Sakkolan kylät tuvasta tupaan 18,50 euroa
Postilähetyksistä peritään lisäksi lähetyskulut.

**HANKKIKAA NYT PITÄJÄTEOKSIA
- VAIKKAPA LAHJAKSI!**

SAKKOLAN PITÄJÄ- JUHLAN VIDEO

Saatavissa nyt myös 50 minuutin mittainen pitäjäjuhla-video kesän 1997 juhlista Sakkolassa. Tilaa värikäs dokumentti historiallisista juhlallisuuksista Karjalan kotikunnulta hintaan 25,50 euroa.
TILAUKSET: Ilpo Kuparinen puh. (03) 3738 195 tai 0400-307 550.
Videota voi myös noutaa sopimuksen mukaan
Crane Videon Tampereen toimipisteestä tai
Vesilahdesta Kuparisen kotoa Rautialantie 525.

Tilauksia otetaan vastaan myös Sakkola-Säätiössä.

Tilauskuponki SUVANNON SEUDULLE

Tilaan pitäjälehti Suvannon Seudun hintaan 20 euroa vuosikerta 2004

Nimi:

Osoite:

Lahjatilauksen saaja:

Palautetaan osoitteella: Suvannon Seutu, Rautasemantie 375, 37550 Lempäälä.
Tai tilaa sähköpostitse: marjo.ristila-toikka@luukku.com

0032010>KESTO /0030100
Hynnä Antti
Ollilantie 11
37500 LEMPÄÄLÄ

SAKKOLA-SÄÄTIÖ

Hannu Turkkinen,
hallituksen puheenjohtaja,
Turkkisentie 12, 37550 Lempäälä,
p. 03-3752 525, 050-3839 683
hannu.turkkinen@lempaala.fi

Aaro Viskari, varapuheenjohtaja
Helsingintie 32, 37560 Lempäälä,
p. 03-3676 190, 0400-836656

Matti Naskali, sihteeri,
Rautaranta 8, 28400 Ulvila,
p. 02-538 0855, 0500-721902
matti.naskali@mknpalv.inet.fi

VALTUUSKUNTA
Hannu J. Paukku, puheenjohtaja,
Harjatie 5, 32210 Loimaa
p. 02- 762 8152, 0500-741296
hannu.paukku@punkalaidun.fi

Esko Kallonen, varapuheenjohtaja
Kukkolantie 4, 37560 Lempäälä
p. 03- 3676603, 040-5540747

SAKKOLA-SEURA

Eila Aro, puheenjohtaja
Viikkokuja 4 A 3, 02200 Espoo
p. 09- 884 9402

HOVINKYLÄSEURA

Soini Hartikainen, puheenjohtaja
Jähkyentie 66, 14700 Hauho
soini.h@surfeu.fi
p. 03 -675 1482, 0400 -207 844

VUOKSELA-SEURA ry

Taisto Virkki, puheenjohtaja
Paununkatu 24
33700 Tampere
taisto.virkki@luukku.com
p. 03 - 363 1750, 050 - 553 8607

Sukututkimusasiat
Pentti Warvas, Tervatie 25
03100 Nummela
pentti.warvas@dnainternet.net
p. 019 - 334 606

Internet-asiat (vuoksela-seura.fi)
Timo Broman, Kurkelantie 619
25460 Toija
timo.broman@kisko.salonseutu.fi
p. 02 - 739 8419, 050 - 3335152

METSÄPIRTTI
SEURA RY

Kalevi Hyytiä,
puheenjohtaja
Kausantie 22, 15560 Nastola
p. 04050 22750
kalevi.hyytia@metsapirtti.net

Kimmo Laulajainen,
varapuheenjohtaja
Kaarikuja 1 A 3, 00940 Helsinki
p. 09-304 854, 040534 5062

Ilmi Pesonen,
sihteeri
Porslahdentie 10 A 13,
00960 Helsinki
p. 09-694 6309, 040730 6166
ilmi.pesonen@welho.com

KIRVESMÄKI
KERHO RY

Aulis Ukkonen
Kirkkotie 21 A, 01700 Kauniainen
p. 09-505 1897, 0400 522854

METSÄPIRTTI-
JÄRJESTÖT-
TOIMIKUNTA

Leo Laulajainen, puheenjohtaja
Tulustie 6 as 3, 32440 Alastaro
p. 04004 89059

ETELÄ-POHJANMAAN
METSÄPIRTTILÄISET

Esko Lylander
Mustikkatie 1, 66400 Laihia
p. 06-4771300, 050599 7720

Mauno Hämäläinen
Vaasantie 270, 61600 Jalasjärvi
p.06-456 0482, 040527 4960

TAMPEREEN
METSÄPIRTTIKERHO

Helka Korpela
Pienkodink. 5 C 8, 33560 Tampere
p. 040565 0905

UUDENKAUPUNGIN
METSÄPIRTTIKERHO

Anneli Virtanen
Pappilankuja 15, 23600 Kalanti

SUVANNON
SEUTU

**Suvannon ympäristön
kotiseutulehti vuodesta 1957**
Julkaisija: Sakkola-Säätiö
Ilmestyy vuonna 2004 8 kertaa

Tilaushinta
20 euroa/vuosikerta
Ilmoitushinnat
0,20 euroa palstamillimetri (+alv 22%)

Toimitus
Suvannon Seutu,
Rautasemantie 375, 37550 Lempäälä
Päätoimittaja
Marjo Ristilä-Toikka, Lempäälä
Puhelin 040 730 2622
tai (03) 374 8 448 iltaisin
marjo.ristila-toikka@luukku.com

Metsäpirtin yhdyshenkilö
Ilmi Pesonen,
puh. 09-694 630 tai 040730 6166
ilmi.pesonen@welho.com

Vuokselan yhdyshenkilö
Taisto Virkki, Tampere
p. 03- 363 1750 tai 050-553 8607.
taisto.virkki@luukku.com

Toimituskunta
Esko Kallonen
Eero Koppanen
Ritva Koski
Juha Kuisma
Hannu Paukku
Aila Alanen
Ilmi Pesonen
Taisto Virkki

Kirjapaino Koski-Print,
Valkeakoski

METSÄPIRTTI
HUONE

Mynämäen kirjasto
Yhteyshenkilöt:
Kari Ahtiainen p. 0445843107

Markku Lemmetti
02-4310956, 050-5119720
marku2@saunalahti.fi